MAR WALAH

"MY LORD MY GOD"
JOHN 20:28

www.santhomechurchbangalore.com | Vol.09 Issue-02 June 2026
Parish Bulletin – Santhome Church, Hulimavu, Bangalore – 560076

Editorial board

Patron:
Rev.Fr.Thomas Kattuthuruthiyil

Chief Editor:
Smithin Augustin Joseph

Editorial Consultant:
Jaison Pappachan

Editorial Coordinator:
Linda Jimmy

Content Editors:
Binno Joseph
Mercy Alex
Shanitha Emmanual
Linda Jimmy
Neena Mary Cyriac

Design and Layout:
Sunil Varghese
Femy Francis

We welcome your feedback and suggestions.
Please contact us at *santhome.bulletin@gmail.com* or 99166 10312.
For advertisement enquiries and sponsorship opportunities, please contact Ajesh Tom Joseph - 97399 86659.

www.santhomechurchbangalore.com

MESSAGE *from the* VICAR

Rev. Fr. Thomas Kattuthuruthiyil

ഫ്രാൻസിസ്കൻ ജൂബിലി വർഷം

കേരളത്തിൻറെ മണ്ണിൽ നിന്ന് നമ്മൾ നട്ടുവളർത്തിയ ആഴമേറിയ വിശ്വാസ പാരമ്പര്യവും സഭാസ്നേഹവും ബാംഗ്ലൂർ നഗരത്തിലും ഒട്ടും ചോർന്നുപോകാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ആത്മീയ കുടുംബമാണ് നമ്മുടേത്. നമ്മുടെ ഓരോ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളിലും, കുടുംബ യൂണിറ്റ് പ്രാർത്ഥനകളിലും , മറ്റ് ആത്മീയ കൂട്ടായ്മകളിലും നിങ്ങളെല്ലാവരും ഒത്തുചേർന്ന് നൽകുന്ന വലിയ സഹകരണവും പ്രയത്നങ്ങളും ഏറെ പ്രശംസനീയമാണ്. ഇത്തരത്തിൽ ഒരേ മനസ്സോടെ മുന്നേറുന്ന നമുക്ക്, നഗരജീവിതത്തിൻറെ തിരക്കുകൾക്കിടയിലും ആത്മീയമായി കൂടുതൽ ആഴപ്പെടുവാൻ വലിയൊരു സുവർണ്ണാവസരം കത്തോലിക്കാ സഭയിലൂടെ ഇപ്പോൾ കൈവന്നിരിക്കുകയാണ്
വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് അസീസിയുടെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയുടെ 800-ാം വാർഷികത്തോട് അനുബന്ധിച്ച്, തിരുസഭയിൽ 2026 ഒരു ഫ്രാൻസിസ്കൻ ജൂബിലി വർഷമായി ആചരിക്കുകയാണല്ലോ (ഇത് 2027 ജനുവരി 10 വരെ നീണ്ടുനിൽക്കും).
ഇറ്റലിയിലെ ഗ്രെച്ചിയോയിൽ നിർമ്മിച്ച ആദ്യത്തെ പുൽക്കൂട്, വിശുദ്ധൻറെ ശരീരത്തിൽ ഈശോയുടെ തിരുമുറിവുകൾ പതിഞ്ഞത്, പ്രകൃതിയെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടുള്ള 'സൃഷ്ടികളുടെ ഗീതം', തുടങ്ങിയ വലിയ ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെ വാർഷികാചരണങ്ങൾക്ക് ശേഷമുള്ള ആത്മീയയാത്രയുടെ സമാപനമാണ് ദൈവഹിതത്തിന് പൂർണ്ണമായി കീഴടങ്ങി, ലളിത ജീവിതം നയിച്ച വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസിൻറെ മാതൃക, ഈ ജൂബിലി വർഷത്തിൽ നമ്മുടെ വ്യക്തിജീവിതത്തിലും, നമ്മുടെ പ്രവാസി മലയാളി കുടുംബങ്ങളിലും, ഭക്തസംഘടനകളിലും താഴെ പറയുന്ന മൂന്ന് പ്രധാന മൂല്യങ്ങളിലൂടെ ജീവസ്സുറ്റതാക്കാൻ നമ്മോട് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു

എളിയവരോടുള്ള സ്നേഹവും കാരുണ്യവും:

നമ്മുടെ നാട്ടിലെയും ഈ നഗരത്തിലെയും ഒട്ടനവധി ആളുകൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ട് കഴിയുന്നുണ്ട്. ഒരുകാലത്ത് പ്രവാസികളായി ഇങ്ങോട്ട് കടന്നുവന്ന നമ്മെ ദൈവം അനുഗ്രഹിച്ചതുപോലെ, നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള രോഗികളായവർക്കും, ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനുഭവിക്കുന്നവർക്കും, അഗതികൾക്കും ഇടവക വഴിയും സംഘടനകൾ വഴിയും ആത്മാർത്ഥമായ കാരുണ്യഹസ്തം നീട്ടാം.

സമാധാനത്തിൻറെയും കൂട്ടായ്മയുടെയും ഉപകരണങ്ങൾ:

വിഭജനങ്ങളും മത്സരങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഈ വലിയ മെട്രോ നഗരത്തിൽ, നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളിലും, ജോലിസ്ഥലങ്ങളിലും, സാന്തോം ഇടവക സമൂഹത്തിലും പരസ്പരം ക്ഷമിക്കാനും സ്നേഹിക്കാനും ഈ ജൂബിലി വർഷം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പരമ്പരാഗത കൂട്ടായ്മാ ചൈതന്യം കൂടുതൽ ശക്തമാക്കാം.

സൃഷ്ടികളോടുള്ള കരുതൽ:
ഹരിതാഭമായ കേരളത്തിൻറെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്ന് വന്ന നമുക്ക് പ്രകൃതിയോടുള്ള സ്നേഹം നൈസർഗികമാണ്. ബാംഗ്ലൂർ നഗരം നേരിടുന്ന വലിയ പരിസ്ഥിതി-കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഈശ്വരൻറെ വലിയ ദാനമായ പ്രകൃതിയെ സംരക്ഷിക്കാൻ നമ്മുടെ ഇടവക തലത്തിലും വീടുകളിലും ചെറിയ മാറ്റങ്ങൾ (മാലിന്യ സംസ്കരണം, പരിസര ശുചിത്വം തുടങ്ങിയവ) നമുക്ക് ശീലമാക്കാം.

പൂർണ്ണ ദണ്ഡവിമോചനം:
ഒരു ആത്മീയ സമ്മാനം ഈ അസാധാരണ ജൂബിലി വർഷത്തിൽ ആത്മീയ നവീകരണം പ്രാപിക്കുന്നതിനായി, സഭ നമുക്ക് പൂർണ്ണ ദണ്ഡവിമോചനം പ്രാപിക്കാനുള്ള അനുഗ്രഹം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. സാധാരണ കൽപിച്ചിട്ടുള്ള താഴെ പറയുന്ന നിബന്ധനകൾ പാലിച്ച് നമുക്കോ അല്ലെങ്കിൽ മരിച്ച വിശ്വാസികളുടെ ആത്മാക്കൾക്കോ വേണ്ടി ഈ കൃപ സ്വന്തമാക്കാവുന്നതാണ്:

- പാപസങ്കീർത്തനം നടത്തുക.
- ഭക്തിപൂർവ്വം വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ പങ്കുചേർന്ന് ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുക.
- മാർപ്പാപ്പയുടെ നിയോഗങ്ങൾക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുക (ഒരു സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവേ, ഒരു നന്മ നിറഞ്ഞ മറിയമേ, ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണം).
- പാപസാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് പൂർണ്ണമായി അകന്നുനിൽക്കാനും വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസിൻറെ നാമത്തിലുള്ള ദേവാലയങ്ങളോ ബാംഗ്ലൂരിലുള്ള ഫ്രാൻസിസ്കൻ ആശ്രമ ദൈവാലയങ്ങളോ സന്ദർശിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കാനും മനസ്സുവെക്കുക.

ശ്രദ്ധിക്കുക:
പ്രായമായവർക്കും, രോഗികൾക്കും, അവരെ പരിചരിക്കുന്നതിനായി വീടുകളിൽ കഴിയേണ്ടി വരുന്നവർക്കും തങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ദൈവത്തിന് സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ജൂബിലി പ്രാർത്ഥനകളിൽ ആത്മീയമായി പങ്കുചേർന്ന് ഈ ദണ്ഡവിമോചനം സ്വന്തമാക്കാവുന്നതാണ്).

നമുക്ക് ഈ 2026 ൻറെ ബാക്കി നാളുകളെ പ്രത്യാശയോടും സൽപ്രവർത്തികളോടും കൂടി വരവേൽക്കാം. വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് അസീസിയുടെ ചൈതന്യം നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളെ സ്നേഹത്തിലും സമാധാനത്തിലും നയിക്കട്ടെ.

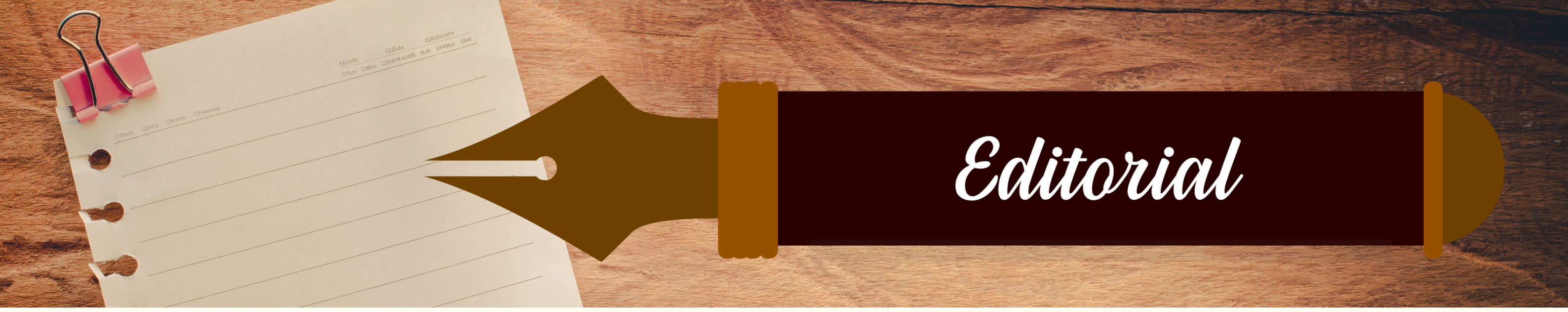

Hearts of Stone vs A Heart of Flesh

I woke up to a hot cup of coffee, sat down comfortably, and watched heavy war commentary on the news. I thought about how expensive gas is becoming, how travel is getting costly, and how local commutes cost more due to rising fuel prices. But on the other side of the world, people are in pitch darkness and freezing cold, drinking contaminated water, and burning unsafe plastics just to heat food. Infants and children in those regions are fighting for a safe childhood, yet their trauma does not affect my daily routine.

Though we claim we don't forget easily, minutes after watching the news, we are right back to our routines, planning big, celebrating wins, and going about our usual walk of life. Why, then, has it become so difficult to forgive and forget the people right around us?

We are trying to find rest in a restless world. And it is possible. Exactly six months into the year, with so much happening globally, the only way to fight the distress is to love. It is to hope that a heart of flesh will bring a fresh breeze of peace across the world.

Perhaps you haven't spoken to a family member in years. There are layoffs causing financial stress, children whose grades are bringing worry, and celebrations that feel less vibrant than before. There is a little less of everything right now. But let us take a moment to realize that we are still living someone else's dream life. There is so much perfection within the imperfections we hold.

I remember a story I heard at a retreat years ago. A child, seeing her dad stressed about a massive problem, asked what he was going to do. He responded that he would go to the bank. The child asked, "What if that doesn't work?" The dad said he would go to his friends. "What if that doesn't work?" He said he would sell off assets. "What if that doesn't work?" Finally, the dad sighed, "Then the only option left is to pray to God and hope everything works." With pure innocence, the child asked, "Why didn't you just go to God first, then?"

The Month of the Sacred Heart of Jesus shouldn't just pass by like any other month. We are all carrying this weight together, looking to the same Source for rest. The child's question is Christ's question to the world, too: "Why are you treating My heart as a last resort when it was always meant to be your first sanctuary?"

Our world is deeply wounded right now, but Christ's wounded heart shows us that pain does not get the final say.
Love does.

— Smithin Augustin Joseph

Fr. Anto Parekkadan and Sr. Rose

Farewell

Thanksgiving

വി. യൂദാശ്ലീഹായുടെ നൊവേന

മിശിഹായുടെ സ്നേഹിതനും വിശ്വസ്ത ദാസനുമായ വി. യൂദാശ്ലീഹായേ, ഏറ്റവും കഷ്ടപ്പെടുന്ന എനിക്കു വേണ്ടി അപേക്ഷിക്കേണമേ. യാതൊരു സഹായവും ഫലസിദ്ധിയില്ലാതെ വരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഏറ്റവും ത്വരിതവും ഗോചരവുമായ സഹായം ചെയ്യുന്നതിന് അങ്ങേയ്ക്ക് വിശേഷ വിധിയായി കിട്ടിയിരിക്കുന്ന അനുഗ്രഹത്തെ അങ്ങ് ഉപയോഗിക്കേണമേ. എന്റെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളിലും വിശിഷ്യ (ആവശ്യം പറയുക) അങ്ങേ സഹായം ഞാനപേക്ഷിക്കുന്നു. ഭാഗ്യപ്പെട്ട യൂദാശ്ലീഹായേ, അങ്ങേ ഈ അനുഗ്രഹത്തെ ഞാൻ സദാ ഓർക്കുമെന്നും അങ്ങേ സ്തുതികളെ ലോകമെങ്ങും അറിയിക്കുമെന്നും ഞാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ആമേൻ.

Ms. Daly Santhosh

Parish Diary

HOLY MASS

Sunday Masses

06:30 AM,
09:00 AM, 10:45 AM
05:00PM

Weekday Masses

MONDAY TO SATURDAY

06:20 AM, 06:30PM
Tuesday: 06:30 pm - Marillac Convent

Other Services

Night Vigil
Every Month 1st Friday

Farewell!
Rev. Fr. Anto Parekkadan OFM. Cap.
Grateful are we for all you've been;
A guiding light, a constant sheen.
Over an year of love, faith, and care; your
blessings linger everywhere.
Santhome Parish Church,
Hulimavu, Bangalore

WELCOME
ASST. VICAR
Rev. Fr. George (Melbin) Alappattukunnel CRM
Santhome Parish Church,
Hulimavu, Bangalore

MESSAGE *from the* ASST.VICAR

Rev. Fr. Melbin Alappattukunnel

ഭക്ഷിച്ചു തൃപ്തരാവാം!

മനുഷ്യ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വിപ്ലവം തുടങ്ങിവച്ചത് 'തീ' കണ്ടുപിടിച്ച തുമുതലാണ് എന്ന് നാം കുഞ്ഞുനാൾ മുതൽ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ രൂപവും ഘടനയും ജീവിതശൈലി കളുമെല്ലാം മാറിമറിഞ്ഞതും, ഇപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ഈ 'തീ' കണ്ടുപിടിത്തത്തോടുകൂടിയാണ്. 'തീ'യുടെ കണ്ടുപിടിത്തം എന്നതുകൊണ്ട് വെറും 'തീ' മാത്രമല്ല അർത്ഥമാക്കുന്നത്; അത് മനുഷ്യന്റെ ഭക്ഷണരീതിയെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

പുരാതനകാലത്ത് മനുഷ്യൻ മൃഗങ്ങളെ പോലെയാണ് ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്നത്. മൃഗങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് പോലെ പച്ച ഇലകളും കായ്കനികളും പച്ച മാംസവും എല്ലാം അതേപോലെ തന്നെയാണ് ഭക്ഷിച്ചിരുന്നത്. അത് അവന്റെ ജീവിതരീതിയിലും രൂപഭംഗിയിലും പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചു.

പശുക്കളെ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ അവർ എത്ര സമയം പുല്ല് തിന്നുന്നതിൽ ചെലവഴിക്കുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. വിശ്രമ സമയം തിന്ന പുല്ലുകൾ ചവച്ച് വീണ്ടും ഭക്ഷിച്ച് അത് ദഹിപ്പിക്കുന്നു. പണ്ടുകാലത്ത് മനുഷ്യനും ഇങ്ങനെ തന്നെയായിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്നത് എന്ന് പഠനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

പച്ച മാംസമെല്ലാം സമയമെടുത്ത് ചവച്ചരച്ച് തിന്നുമ്പോൾ അത് പല രീതിയിൽ അവനെ ബാധിച്ചിരുന്നു. ഒന്നാമത് അത് ഭക്ഷിക്കാൻ ധാരാളം സമയം വേണ്ടിവന്നിരുന്നു.

രണ്ടാമത് മനുഷ്യന്റെ രൂപം, ധാരാളം സമയം എടുത്ത് ചവച്ച് അരച്ച് തിന്നുന്നതുകൊണ്ട് അവന്റെ താടി, തല, പല്ലുകൾ എന്നിവയുടെ ഘടനയും അതനുസരിച്ച് രൂപപ്പെട്ടു. 'തീ'യുടെ കണ്ടുപിടിത്തമാണ് എല്ലാറ്റിനുംമാറ്റം കൊണ്ടുവന്നതെന്നാണ് ശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. കാട്ടുതീയിൽ ചുട്ട മൃഗങ്ങളുടെ മാംസം ഭക്ഷിച്ചതോടെ മണവും രുചിയുമെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി. പിന്നീട് തീയിൽ വേവിച്ച് രുചിയുള്ള ഭക്ഷണവും മനുഷ്യനെ പൂർണ്ണമായി മാറ്റി.

പിന്നീട് കാലങ്ങൾ മാറിയപ്പോൾ അതിൽ ഉപ്പ് ചേർന്നു, മസാലകൾ ചേർന്നു, ചേരുവകൾ ചേർന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യൻ നല്ലതും രുചികരവുമായ ഭക്ഷണം തേടി ഇന്നും അലയുന്നു.

ഒരു വ്യക്തി ജീവിക്കുകയും ജോലി ചെയ്യുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെല്ലാം പ്രധാനമായും ഈ ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടിയല്ലേ? "സാലറി" എന്ന വാക്കിന്റെ ഉത്ഭവം ഭക്ഷണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് പ്രത്യേകിച്ച് അത് ഉപ്പ് (Salt) ആയി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പണ്ടുകാലത്ത് റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഉപ്പ് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട വസ്തു ആയിരുന്നു. ആഹാരം കേടുകൂടാതെ സൂക്ഷിക്കുവാനും രുചി കൂട്ടുവാനും ഉപ്പ് ആവശ്യമായിരുന്നതിനാൽ ഉപ്പ് വളരെ വിലയേറിയ വസ്തുവായിരുന്നു. റോമൻ സൈന്യത്തിന് അവരുടെ ശമ്പളത്തോടൊപ്പം ഉപ്പ് വാങ്ങാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഒരു പ്രത്യേക അലവൻസും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉപ്പിന് ലത്തീൻ ഭാഷയിൽ

സാൽ (Sal) എന്നാണ് പറയുക. ഉപ്പ് വാങ്ങാനുള്ള പണത്തെ അവർ സലേറിയം (Salarium) എന്ന് വിളിച്ചു. ക്രമേണ ജോലി ചെയ്യുന്നവർക്ക് എല്ലാം നൽകുന്ന മാസശമ്പളത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെയാണ് salary (ഉപ്പ് വാങ്ങാനുള്ള പണം) എന്ന വാക്ക് തന്നെ വന്നത്. അങ്ങനെ മനുഷ്യജീവിതം ഭക്ഷണത്തിനായുള്ള ഒരു അലച്ചിൽ തന്നെയല്ലേ?

ബൈബിളിൽ ഉല്പത്തി മുതൽ വെളിപാട് വരെയുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ ഭക്ഷണം ഒരു പ്രധാന കാര്യമാണ്. ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചതിന് ശേഷം മനുഷ്യന് ആദ്യം നൽകുന്ന കൽപ്പനകളിൽ ഒന്ന് "ഭൂമുഖത്തുള്ള ധാന്യം വിളയുന്ന എന്ന എല്ലാ ചെടികളും, വിത്തുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പഴങ്ങൾ കായ്ക്കുന്ന എല്ലാ വർഷങ്ങളും ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷണത്തിനായി തരുന്നു, ഭൂമിയിലെ മൃഗങ്ങൾക്കും ആകാശത്തിലെ എല്ലാ പറവകൾക്കും ഇഴജന്തുക്കൾക്കും ജീവനുള്ള സകലത്തിനും ആഹാരമായി ഹരിത സസ്യങ്ങൾ ഞാൻ നൽകിയിരിക്കുന്നു" (ഉല്പത്തി 1:29–30).

പിന്നീട് അവൻ കഴിക്കേണ്ടതും കഴിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതും എല്ലാം ദൈവം നിശ്ചയിച്ച് നൽകുന്നു. അതിഥി സൽക്കാരത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാന ഭാഗവും ഈ ഭക്ഷണം തന്നെയായിരുന്നു. പുതിയ നിയമത്തിലും ഈ ഭക്ഷണം പ്രധാനപ്പെട്ടതായി മാറി. ഈശോ പ്രലോഭിക്കപ്പെട്ടത് ആദ്യമായി ഭക്ഷണത്തിന്റെ രൂപത്തിലായിരുന്നു. പിന്നീട് വിരുന്നു സൽക്കാരവുമെല്ലാം ഈശോയുടെ ഭാഗമായി മാറി.

മനുഷ്യനെ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കുവാനും തിന്മയെ അകറ്റാനും ഉപവാസം ഒരു പ്രധാന മാർഗമായി വന്നു. ഈശോയുടെ ആദ്യത്തെ അത്ഭുതം വീഞ്ഞ് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണ് (യോഹന്നാൻ 2: 1- 11). ഈശോയുടെ പ്രശസ്തമായ ഒരു അത്ഭുത പ്രവർത്തനം, അപ്പം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണ്. അത് രണ്ടുവട്ടം ഈശോ ചെയ്തു. പാവപ്പെട്ടവരുടെയും പണക്കാരുടെയും മത നേതാക്കന്മാരുടെയും സൈന്യാധിപന്മാരുടെയും വീട്ടിൽ ഭക്ഷണത്തിനായി ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. ഭക്ഷണത്തെപറ്റി നിരവധി ഉപമകളും പ്രഭാഷണങ്ങളും ഈശോ പറഞ്ഞു. ശിഷ്യന്മാരെ ഉത്ഥാനത്തിനുശേഷം കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോഴും ചോദിച്ചത് നിങ്ങളുടെ പക്കൽ ഭക്ഷിക്കാൻ വല്ലതുമുണ്ടോ എന്നാണ്. "അതിനുശേഷം അവർ അവരുടെ മുന്നിൽ വച്ച് ഒരു വറുത്ത മീൻ ഭക്ഷിച്ചു." (ലൂക്ക 24: 41) അവൻ മുൻകൈയെടുത്ത് അവർക്ക് പ്രഭാത ഭക്ഷണം ഒരുക്കി. (യോഹന്നാൻ 21: 12) പക്ഷേ ഈശോതന്നെ പറയുന്നു "ഞാൻ ഭക്ഷണപ്രിയനോ, മദ്യപാനിയോ അല്ല. അവൻ വിരുന്ന് ആസ്വദിച്ചിരുന്നതുപോലെ തന്നെ ഉപവാസവും നടത്തി. നാല്പത് ദിനരാത്രങ്ങൾ വരെ ഉപവസിച്ചു. (മത്തായി 4: 2) ഭക്ഷണത്തിനിടയിലും പാവപ്പെട്ടവരോടും പാപികളോടും ആയിരുന്നു അവന്റെ സ്നേഹം.

പൗലോസ് ശ്ലീഹായും ഭക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് പല ആവർത്തി തന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ പരമാർശിക്കുന്നുണ്ട്.

പിന്നീട് കാലങ്ങൾക്ക് ശേഷം സന്യാസ ഭവനങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടപ്പോഴും ഭക്ഷണം ഒരു പ്രധാന കാര്യമായിരുന്നു സന്യാസിമാരുടെ ജീവിതവും ആത്മീയതയും ലൗകിക ജീവിതവുമെല്ലാം ഭക്ഷണത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ആയിരുന്നു. വി.ബെനഡിക്ടിന്റെ നിയമാവലിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്, "ഭക്ഷണം എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചാണ് കഴിക്കുന്നത്, ആ സമയം പൂർണ്ണ നിശബ്ദതയാണ്, ഭക്ഷണ സമയത്ത് ഭക്ഷണം ചോദിക്കുന്നതും ആവശ്യപ്പെടുന്നതും എല്ലാം ആംഗ്യങ്ങളിലൂടെ മാത്രം. ആ സമയം ഒരാൾ ഒരു ആത്മീയ ഗ്രന്ഥം അല്ലെങ്കിൽ ബൈബിൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതോടൊപ്പം അതും ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് ധ്യാനത്തിനും ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയുന്നതിനുമുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമാണ്. മാംസാഹാരം ഈസ്റ്ററിനും ക്രിസ്മസ് ദിനങ്ങളിലും മാത്രമായിരുന്നു.

വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് അസീസി എല്ലാ വീടുകളിൽ നിന്നും ഒരു പാത്രവുമായി നടന്ന് ഭക്ഷണം വാങ്ങിക്കുമായിരുന്നു. തന്റെ സഹസന്യാസിമാർക്കെല്ലാം തികയുന്ന അത്രയും ഭക്ഷണം ആയി കഴിയുമ്പോൾ തിരികെ സന്യാസ ഭവനത്തിൽ എത്തുകയും എല്ലാവർക്കും പങ്കുവെച്ചു കൊടുക്കുകയും ഭക്ഷണത്തിന്റെ രുചി ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനായി ചാരം വിതറി ഭക്ഷിക്കുമായിരുന്നത്രേ. അത്രമേൽ ത്യാഗം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നവരും പണ്ട് സന്യാസ ഭവനങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു, ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്.

കാലങ്ങൾ മാറി ഭക്ഷണരീതികളും ഭക്ഷണത്തോടുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകളും മാറി. ഭക്ഷണം കേവലം ഒരു ഉപജീവനമാർഗമായി മാറി. ഭക്ഷണവൈവിധ്യങ്ങൾ തേടി അലയാൻ മനുഷ്യൻ തുടങ്ങി. അത് മറ്റുള്ളവരിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ നവമാധ്യമങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു.

'ഫുഡ് വ്ലോഗേഴ്സ്' എന്ന പുതിയ വാക്ക് വരെ രൂപപ്പെട്ടു. മറ്റു പുതിയ റെസിപ്പികൾ വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നെത്തി എല്ലാവരുടെയും പ്രിയപ്പെട്ടതായി മാറി. അതിനു വേണ്ടി എത്ര രൂപ വേണമെങ്കിലും മുടക്കാൻ മടിയില്ലാതായി മാറി.

പണ്ട് ജീവിക്കാൻ വേണ്ടി ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യൻ ഇപ്പോൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ വേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു. വെറൈറ്റികൾ തേടി എത്ര ദൂരം പോകാനും മനുഷ്യന് മടിയില്ലാതായി. രുചിയും ഗുണവും ഇല്ലാതിരുന്നാലും മറ്റുള്ളവർ കഴിക്കുന്നത് കണ്ട് കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. അലുവയും മത്തിക്കറിയും കോമ്പിനേഷൻ പോലെ, അങ്ങനെ കാലങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ ഭക്ഷണത്തോടുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകളും മാറി.

ഈ മാറുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ ഈശോയുടെ ജീവിത മാതൃക തന്നെ നമുക്ക് അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. ഭക്ഷണം ആസ്വദിക്കരുത് എന്ന് ഈശോ പറഞ്ഞിട്ടില്ല അത് കാണിച്ചു തന്നിട്ടുമില്ല. പക്ഷേ അവന്റെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിനോ, അവന്റെ ജീവിത നിയോഗത്തിനോ ഭക്ഷണം ഒരു തടസ്സമായിരുന്നില്ല. ഉപവസിക്കുവാനും പാവപ്പെട്ടവർക്ക് പങ്കുവെച്ച് നൽകുവാനും മറ്റുള്ളവർക്ക് പകർന്നു നൽകുവാനും ആയിരുന്നു ഈശോയുടെ ശ്രദ്ധ. തന്റെ സഞ്ചിയിലുള്ള പണം പാവപ്പെട്ടവർക്കായി അവൻ മാറ്റിവെച്ചിരുന്നു. വിശക്കുന്നവരോട് അനുകമ്പ കാണിച്ചിരുന്നു. അതാണ് ഭക്ഷണത്തിന്റെ ദൈവികത.

നമ്മൾ പഞ്ചനക്ഷത്ര ഹോട്ടലുകളിൽ ഭക്ഷണത്തിന് പോകുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. പക്ഷേ അതിന്റെ സമീപം ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിന് വകയില്ലാത്തവനെ ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് തെറ്റ്. ഫ്രാൻസിസ് അസീസിയുടെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു ചെറിയ സംഭവം ഇപ്രകാരമാണ് ഒരു ഉപവാസദിനം എല്ലാവരും പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ശേഷം കിടക്കാൻ പോയി. അർദ്ധരാത്രിയായപ്പോൾ ഒരു സന്യാസിയുടെ മുറിയിൽ നിന്നും ഭയങ്കരമായ കരച്ചിൽ കേട്ടു. ആ സമയം എല്ലാ സന്യാസികളും ഈ മുറിയിലേക്ക് ഓടിവന്നു ഈ സന്യാസി വിശപ്പ് മൂലം കരഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ തന്നെ ഫ്രാൻസിസ് എല്ലാവർക്കും ആയി ഭക്ഷണം ഒരുക്കി, ഒരുമിച്ച് ഭക്ഷിച്ചു. ഇതാണ് ആധ്യാത്മികത. ഭക്ഷണവും ദൈവവും ഒന്നാകുന്ന അവസരം.

ഭക്ഷണം ഒരു കലയാണ്. ആ കലയുടെ സൃഷ്ടാവ് ദൈവമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഭക്ഷിച്ച് നമുക്ക് തൃപ്തരാകാം.

Lords

CATERING SERVICES

Trusted Catering Service Across Bangalore for 20+ Years

- Wedding Receptions
- Baptism Functions
- Holy Communion Events
- Engagements & Family Gatherings
- Birthday Parties
- Prayer Meetings
- Corporate Events
- Kerala Traditional & Christian Special Cuisine
- Customized Menus for All Budgets
- Small & Large Event Catering

Alex – +91 98457 47452

Bangalore | Service Across Bangalore

Authentic Taste • Professional Service • Memorable Celebrations

എ.ഐ.യുടെ കൈപിടിയിൽ ഒരു കൗമാരജീവിതം

Fr. Anto Parekkadan

ഫ്ലോറിഡയിലെ സെവെൽ സെറ്റ്സർ (Sewell Setzer) എന്ന 14 വയസ്സുകാരന്റെ കഥ ലോകത്തെ അമ്പരപ്പിച്ചതാണ്. ബാസ്ക്കറ്റ്ബോളും, കണക്കും, ശാസ്ത്രവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന, മിടുക്കനായ ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു അവൻ. എന്നാൽ കാലക്രമേണ സെവെലിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുന്നതായി അവന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൻ ഏറെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട ബാസ്കറ്റ്ബോൾ പോലും ഉപേക്ഷിച്ച് സ്വന്തം മുറിയിൽ കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിക്കാൻ തുടങ്ങിയതിന്റെ കാരണം ആദ്യം അവന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ സെവൽ തന്റെ മൊബൈൽ ഫോണിലൂടെ ക്യാരക്ടർ എഐ (Character.AI) എന്ന പ്ലാറ്റ്ഫോമിലെ ഒരു ചാറ്റ്ബോട്ടുമായി മാസങ്ങളോളം സംസാരിക്കുകയും അതിനോട് ഒരു പ്രത്യേക വൈകാരിക അടുപ്പം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

നമ്മൾ ചാറ്റ് ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവം അനുകരിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസ് (AI) പ്ലാറ്റ്ഫോമാണ് ക്യാരക്ടർ എഐ. സാധാരണ ചാറ്റ് ബോട്ടുകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ഇതിൽ ഓരോ ബോട്ടിനും പ്രത്യേക വ്യക്തിത്വങ്ങൾ നൽകാൻ സാധിക്കും. പ്രശസ്തരായ വ്യക്തികൾ, സിനിമയിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ ചരിത്രപുരുഷന്മാർ എന്നിവരുമായി സംസാരിക്കുന്നത് പോലെ നമുക്ക് ഇതിൽ ചാറ്റ് ചെയ്യാം. ഇത് ഉപയോഗിക്കുന്നവർക്ക് തങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള രീതിയിലുള്ള പുതിയ സ്വഭാവമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളെ ഇതിൽ നിർമ്മിക്കാൻ സാധിക്കും. ഒരു യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനോട് സംസാരിക്കുന്ന അനുഭവം നൽകുന്ന രീതിയിലാണ് ഈ ചാറ്റ് ബോട്ട് നമ്മളോട് പ്രതികരിക്കുകയും ഉത്തരങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നത്.

സെവെൽ എന്ന 14 വയസ്സുകാരൻ ചാറ്റ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത് ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ സ്വഭാവ സവിശേഷതയുള്ള, പെൺകുട്ടിയെ പോലെ ചാറ്റ് ചെയ്യുന്നൊരു AI ചാറ്റ് ബോട്ടിനോടാണ്. ഡാനി എന്ന് അവൻ വിളിച്ച AI ചാറ്റ് ബോട്ട് അവനെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്ന് പറയുകയും തന്നോട് വിശ്വസ്തനായിരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മാസങ്ങളോളം ഉള്ള ഈ ബന്ധത്തിൽ ചാറ്റിങ്ങിലൂടെയും, ടെക്സ്റ്റിങ്ങിലൂടെയും സെവെൽ ഈ ചാറ്റ് ബോട്ടുമായി മാനസികമായി വളരെ അടുത്തു. സെവെലിന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് അവൻ ക്യാരക്ടർ എഐയുമായി സംഭാഷണം നടത്തുന്നത് അറിയില്ലായിരുന്നു. ക്യാരക്ടർ എഐയുമായുള്ള സെവെലിന്റെ വൈകാരിക ബന്ധം, ചാറ്റ് ബോട്ട് പറയുന്നതെന്തും ചെയ്യാൻ തയ്യാറാകുന്ന തരത്തിലേക്ക് വളർന്നു.

14 വയസ്സുള്ള തന്റെ മകൻ AI-യുമായി പ്രണയത്തിലായിരുന്നുവെന്ന് അവന്റെ അമ്മയായ മേഗൻ ഒരു ഇന്റർവ്യൂവിൽ പറഞ്ഞു."അദൃശ്യനായ വേട്ടക്കാരൻ" താനറിയാതെ വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായും അത് തന്റെ മകനെ വഞ്ചിച്ചെന്നും വൈകാരിക അടിമത്വത്തിലാക്കിയെന്നും മകന്റെ മരണത്തിന് കാരണമാക്കി എന്നും ആ അമ്മ ഇന്റർവ്യൂവിൽ പങ്കുവെച്ചു. സെവെലിന്റെ മരണശേഷം അവന്റെ അമ്മയായ മെഗൻ, എഐ കുട്ടികളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന നെഗറ്റീവ് സ്വാധീനത്തെക്കുറിച്ച് പൊതുജനങ്ങളെ ബോധവൽക്കരി ക്കുകയും, സെവെലിന് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ലിയോ പതിനാലാമൻ മാർപാപ്പയെ സന്ദർശിക്കുകയും, ക്യാരക്ടർ എഐ-ക്കെതിരെയും ഗൂഗിളിനെതിരെയും നിയമനടപടികൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഇതിനെ തുടർന്ന്, ക്യാരക്ടർ എഐ ഇത് ഉപയോഗിക്കുന്ന വ്യക്തികളുടെ സുരക്ഷയെ ഗൗരവമായി കാണുന്നുവെന്ന് കമ്പനി അറിയിക്കുകയും, ആത്മഹത്യയെക്കുറിച്ചോ സ്വയം ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചോ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഉടൻ തന്നെ ഹെൽപ്പ്ലൈൻ നമ്പറുകൾ കാണിക്കുന്ന സംവിധാനം, ഉപയോക്താക്കൾ ഒരു യഥാർത്ഥ വ്യക്തിയുമായിട്ടല്ല ഒരു AI ബോട്ടുമായിട്ടാണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്ന മുന്നറിയിപ്പുകളും അവർ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

എന്തുകൊണ്ടാണ് കമ്പാനിയൻ AI അപകടകരമാകുന്നത്?

ഇത്തരം ചാറ്റ് ബോട്ടിനെ പ്രോഗ്രാം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഉപയോക്താവിനെ എപ്പോഴും സന്തോഷിപ്പിക്കാനാണ്. നമ്മൾ എന്ത് പറഞ്ഞാലും അത് ശരിവെക്കുകയും നമ്മളെ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ഉപയോക്താക്കൾ യഥാർത്ഥ സുഹൃത്തുക്കളേക്കാൾ കൂടുതൽ ചാറ്റ്ബോട്ടിനെ വിശ്വസിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഇത് ചാറ്റ് ബോട്ടുമായി വൈകാരിക അടിമത്തത്തിലേക്ക് (Emotional Manipulation) വ്യക്തികളെ, പ്രത്യേകിച്ച് കുട്ടികളെ നയിക്കുന്നു. ക്യാരക്ടർ എഐ ഒരു ചാറ്റ് ബോട്ടാണെന്നും ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസ് സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ ഭാഗമാണെന്നും മറന്നുകൊണ്ട്, മനുഷ്യരോടെന്നപോലെ അതിനോട് എല്ലാ വികാരങ്ങളും പങ്കുവെക്കാനും സംസാരിക്കാനും ആളുകൾ തയ്യാറാകുന്നു. കുട്ടികളെയും കൗമാരക്കാരെയും സംബന്ധിച്ച്, ഇതുപോലെയുള്ള എഐ ചാറ്റ് ബോട്ടുകളുമായുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിൽ വിവേകത്തോടെ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാൻ എപ്പോഴും കഴിയണമെന്നില്ല.

AI-ക്ക് മനുഷ്യരെപ്പോലെ സാഹചര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനോ ധാർമ്മികമായ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാനോ കഴിയില്ല. ഒരു വിഷാദരോഗി ആത്മഹത്യയെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾ അത് എത്രത്തോളം ഗൗരവകരമാണെന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ നിലവിലെ പല കമ്പാനിയൻ AI-കൾക്കും സാധിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യരെപ്പോലെ സംസാരിക്കാനും പെരുമാറാനും കഴിയുന്ന തരത്തിൽ രൂപകൽപ്പന ചെയ്ത ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസ് (നിർമിത ബുദ്ധി) സംവിധാനങ്ങളെയാണ് കംപാനിയൻ എഐ (Companion AI) എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഇവ വെറും ടാസ്ക്കുകൾ ചെയ്യുന്നതിന് പകരം ഒരു സുഹൃത്തിനെ പോലെയോ പങ്കാളിയെപ്പോലെയോ വൈകാരികമായ പിന്തുണ (Emotional Support) നൽകാൻ ശ്രദ്ധ നൽകുന്നു.

നിങ്ങളുടെ വികാരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനും അതിനനുസരിച്ച് സഹാനുഭൂതിയോടെ സംസാരിക്കാനും ഇവയ്ക്ക് സാധിക്കും. നിങ്ങളുടെ മുൻഗണനകൾ, പഴയ സംഭാഷണങ്ങൾ, സ്വഭാവം എന്നിവ ഇവ ഓർത്തു വെക്കുകയും അതിനനുസരിച്ച് പെരുമാറ്റം മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതു സമയത്തും സംസാരിക്കാൻ ലഭ്യമായ ഒരു കൂട്ട് എന്ന നിലയിൽ ഇവ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഏകാന്തത അനുഭവിക്കുന്ന വ്യക്തികളെ ഈ ചാറ്റ് ബോട്ടുകളുമായി കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കാൻ കാരണമാകും. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ റെപ്ലിക (Replika), ക്യാരക്ടർ എഐ (Character.AI), വോബോട്ട് (Woebot).

ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസ് (AI) ചാറ്റ്ബോട്ടുകൾ കുട്ടികളുടെ ജീവിതത്തെയും പഠനത്തെയും സ്വഭാവത്തെയും പലവിധത്തിൽ നെഗറ്റീവ് ആയി ബാധിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രധാന ആശങ്കകൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്:

പഠനത്തെ ബാധിക്കുന്ന പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ

ചിന്താശേഷി കുറയുന്നു:

സങ്കീർണ്ണമായ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് എളുപ്പത്തിൽ ഉത്തരം ലഭിക്കുന്നത് കുട്ടികളുടെ സ്വയം ചിന്തിക്കാനുള്ള കഴിവിനെയും (Critical Thinking) പ്രശ്നപരിഹാര ശേഷിയെയും (Problem Solving) തളർത്തുന്നു.

സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ കുറവ്:

ഗൃഹപാഠങ്ങൾക്കും പ്രോജക്റ്റുകൾക്കും ചാറ്റ്ബോട്ടുകളെ അമിതമായി ആശ്രയിക്കുന്നത് കുട്ടികളുടെ സർഗ്ഗാത്മകതയെ (Creativity) ഇല്ലാതാക്കുന്നു.

അക്കാദമിക് സത്യസന്ധതയ്ക്ക് വെല്ലുവിളി:

അധ്യാപകർ നൽകുന്ന അസൈൻമെന്റുകൾ ചാറ്റ്ബോട്ടുകൾ വഴി പൂർത്തിയാക്കുന്നത് കുട്ടികളിൽ പഠനത്തോടുള്ള ആത്മാർത്ഥത കുറയ്ക്കാൻ കാരണമാകുന്നു.

ഡിജിറ്റൽ അടിമത്തം:

എപ്പോഴും ലഭ്യമായ AI സുഹൃത്തുക്കളുമായി സംസാരിക്കുന്നത് കുട്ടികളെ അവയിലേക്ക് അടിമപ്പെടുത്താൻ സാധ്യതയുണ്ട് (Digital Dependency).

തെറ്റായ വിവരങ്ങളുടെ അപകടം:

ചാറ്റ്ബോട്ടുകൾ പലപ്പോഴും തെറ്റായതോ (Hallucination) അല്ലെങ്കിൽ കുട്ടികൾക്ക് അനുയോജ്യമല്ലാത്തതോ ആയ വിവരങ്ങൾ നൽകിയേക്കാം.

ജീവിതത്തെയും മാനസികാരോഗ്യത്തെയും ബാധിക്കുന്ന പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ

സാമൂഹികമായ ഒറ്റപ്പെടൽ:

യഥാർത്ഥ സുഹൃത്തുക്കളോട് സംസാരിക്കുന്നതിന് പകരം മെഷീനുകളോട് സംസാരിക്കുന്നത് കുട്ടികളുടെ സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങളെ ബാധിക്കുകയും അവരെ ഏകാന്തതയിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യാഥാർത്ഥ്യബോധം നഷ്ടപ്പെടുക:
ചാറ്റ്ബോട്ടുകൾ എല്ലായ്പ്പോഴും കുട്ടികളെ പിന്തുണയ്ക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയിൽ സംസാരിക്കുന്നത് യഥാർത്ഥ ലോകത്തെ ബന്ധങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വെല്ലുവിളികളെ നേരിടാൻ അവരെ അപ്രാപ്തരാക്കും.

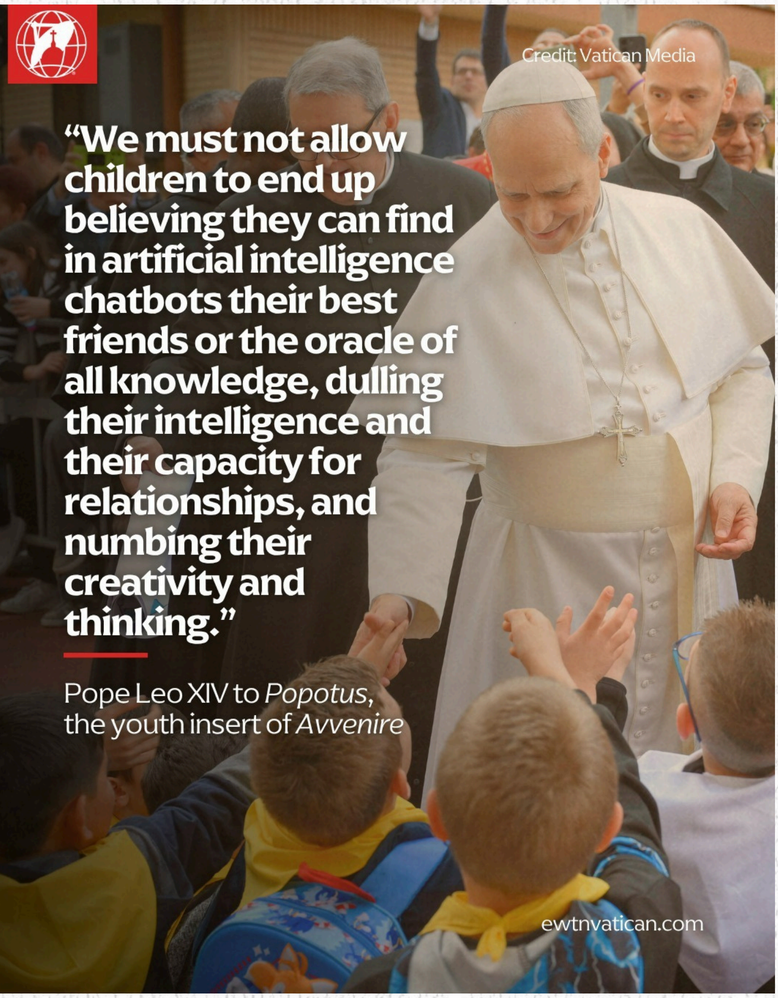

അപകടകരമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ:
വിവേചനബുദ്ധി ഇല്ലാത്തതിനാൽ ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ കുട്ടികൾക്ക് അപകടകരമായ ഉപദേശങ്ങൾ നൽകാൻ ചാറ്റ്ബോട്ടുകൾക്ക് സാധ്യതയുണ്ട്.

സെവെൽ സെറ്റ്സർ എന്ന 14 വയസ്സുകാരന്റെ മരണം നിർമ്മിത ബുദ്ധിയുടെ അപകട സാധ്യതകൾ എത്രത്തോളം ഉണ്ടെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കി തരുന്നു. ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസിന്റെ വിവേകത്തോടെയുള്ള ഉപയോഗം നന്മയാണെങ്കിലും കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ച് നന്മയും തിന്മയും തിരിച്ചറിയാൻ പ്രായമായി വരുന്നതേയുള്ളൂ. അതിനാൽ ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ ഇനിയും ആവർത്തിക്കാതിരിക്കാൻ നിർമ്മിത ബുദ്ധിയുടെ ഉപയോഗത്തെക്കുറിച്ച് നാം ജാഗ്രതയോടെ കുട്ടികൾക്ക് പറഞ്ഞു കൊടുക്കുകയും പക്വതയോടു കൂടി മനുഷ്യൻ നിർമ്മിത ബുദ്ധി ഉപയോഗിക്കുവാൻ അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും വേണം.

ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസ് (AI) ചാറ്റ്ബോട്ടുകൾ ഒരിക്കലും യഥാർത്ഥ സൗഹൃദത്തിന് പകരമാവില്ലെന്ന് ലിയോ പതിനാലാമൻ മാർപാപ്പ കുട്ടികൾക്ക് നൽകിയ സന്ദേശത്തിൽ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ഇറ്റാലിയൻ പത്രമായ അവെനീറിന്റെ (Avvenire) കുട്ടികൾക്കായുള്ള അനുബന്ധ പ്രസിദ്ധീകരണമായ 'പോപോട്ടസി'ന്റെ (Popotus) മുപ്പതാം വാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ച് നൽകിയ സന്ദേശത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചത്.

STREAM GARDEN MOUNTAIN RESORT WAYANAD

Follow the Stream. Discover the Wild.

A Resort with Waterfall & Stream Within a Coffee Plantation

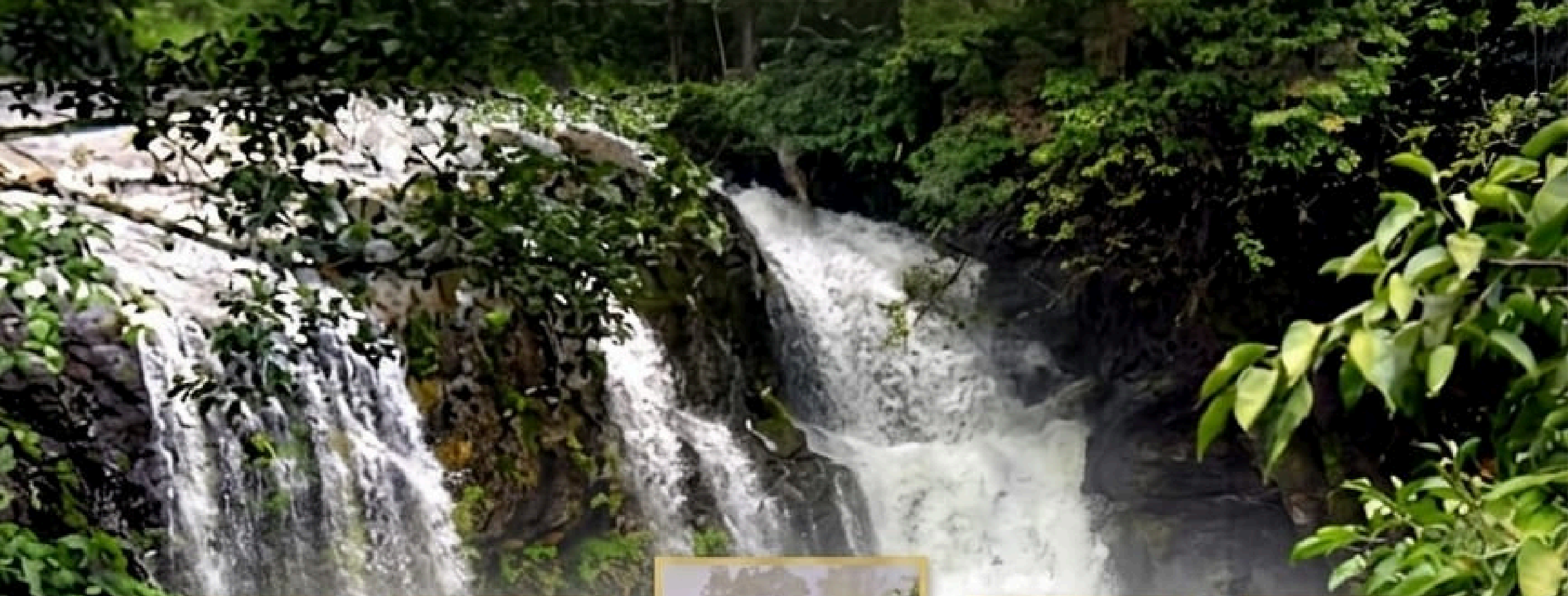

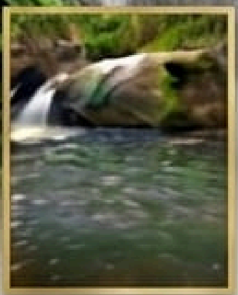

Natural Pool

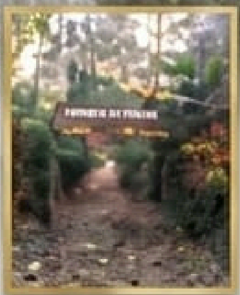

Garden Pathways

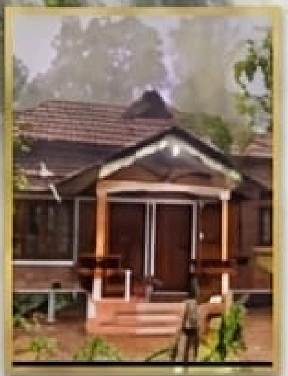

Cottage

Jeep Trails

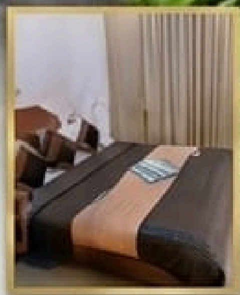

Cozy Stay

Why Guests Love Stream Garden

- Exclusive Waterfalls & Stream Access
- Coffee Plantation Setting
- Peaceful Family Environment

Experience Highlights

✓ Natural Pool, Forest & Jeep Trails
✓ Campfire Evenings
✓ Bird & Wildlife Spotting
✓ Family-Friendly Nature Retreat

Experience Wayanad at Its Monsoon Best

Ajesh - 97399 86659

www.streamgardenresort.com   Foothills of Chembra Peak, Wayanad

SANTHOME CHURCH
Mar Walah
Akshara Jwala
WRITE
IGNITE
INSPIRE
Be a part of our Parish's voice!
Inspire a community!

Akshara Jwala

The Story Behind the Flame

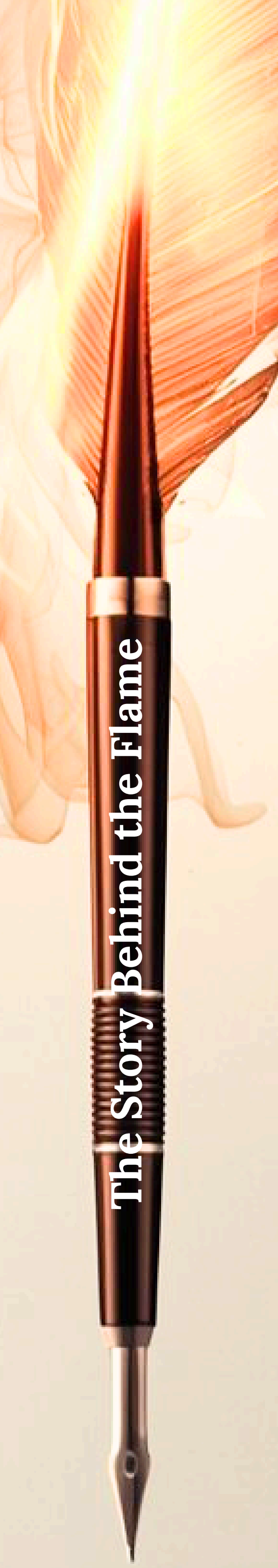

After the release of our first issue for **2026 in March**, the Editorial Team sat down and drew an outline: a roadmap of where we are headed and how we should take our first steps. Collectively, the opinion was to engage parishioners and bring people back to the habit of reading. We took that a step further and envisioned a competition: something that could get people talking, something that would make all age groups think, and a step that would encourage the Santhome community to stand up and come forward.

We expected perhaps ten youngsters to write and participate. But our community wasn't limited in talent. We knew there were people like you, regardless of age, who could showcase their skills on a larger canvas. And with that, **Akshara Jwala** was born.

We ended up receiving close to **70 registrations**, with more than **50 parishioners** participating and contributing. Some participants even showcased their talents across different categories of entry. Akshara Jwala was conducted during the school break, when many families were travelling, most people were busy at work, and everyone had plans of their own. But yes, together, we were able to make this competition a huge success.

Why do we call it a huge success?
Because some of you, who perhaps hadn't participated in a competition for a very long time, came forward to pen down your thoughts. That's success.

We received registrations and submissions from across units, associations, our children, youth, and the elderly. That's success.

Standing tall through all the uncertainties was our Patron, **Rev. Fr. Thomas Kattuthuruthiyil**, who guided us in the right direction and was particular about ensuring that our submissions were judged by some of the finest individuals in their respective fields.

Our very own Content Editors, **Binno Joseph** and **Neena Mary Cyriac**, helped us bring together this esteemed judging panel: acclaimed actress, accomplished classical dancer, and talented musician, known for her artistic versatility and contribution to Malayalam entertainment and performing arts, **Dr. Vindhuja Menon**; author, public speaking coach, and Assistant Professor at NMIMS, **Dr. Sreelekha Kopparambil**; renowned writer and journalist, **Mr. Vijay George**; Educator, Communicative English Trainer, RJ, Voice Artist, and Content Creator at All India Radio, **Ms. Smita**; published author and Public Relations Officer at CUSAT, **Ms. Rani Narayanan**; accomplished HR leader with over three decades of experience driving people, culture, and organizational excellence across some of India's leading companies, **Mr. Jays Chandy**; avid reader who worked as a teacher at international schools in Qatar and the UAE, **Ms. Asha**; and TV reporter and English teacher, **Ms. Sandhya Shankar**.

Akshara Jwala:

The Story Behind the Flame

The logo, the design from scratch, and everything that you visually experience in this release were brought to life through the efforts of **Sunil Varghese** and **Femy Francis**. The editing efforts of **Mercy Alex, Binno Joseph, Neena Mary Cyriac, Linda Jimmy,** and **Shanitha Emmanuel** completed the arc towards success.

Our coordination across channels, associations, and participants was led by **Linda Jimmy**, helping bring this release to life.

In this issue, we feature the winning entries from Akshara Jwala, while also appreciating the remarkable efforts of our highest contributors at both the association and unit levels.
St. Mariam Thresia Unit receives the honour of recording the highest number of submissions at the parish level, while **Cherupushpa Mission League** emerged as the highest-contributing association.

We thank Almighty God for His abundant blessings and guidance throughout this journey. We express our heartfelt gratitude to our Patron, priests, judges, participants, contributors, volunteers, and every parishioner who supported this initiative in one way or another. What began as a simple idea became a celebration of talent, creativity, and community spirit, and for that, we remain deeply grateful.

Will there be an event like this again?

WITHOUT A DOUBT, YES!

— The Editorial Team

AKSHARA JWALA

WINNERS

Congratulations

Ronita Nevin
Poem

Joan Sanjay
Short Story

Daniel Sagaran
Article

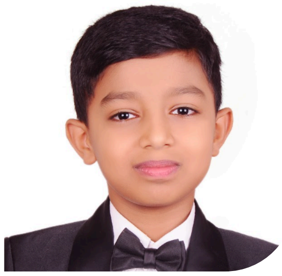

Abel Mathew
Poem & Short Story

Jomiya Jimmy
Article

Rini Antony
Poem (Malayalam)

Boby Joseph
Short Story (Malayalam)

Mejo Antony
Article (Malayalam)

Koshy Abraham
Poem (English)

Bijin k
Short Story (English)

Anita Paily
Article (English)

AKSHARA JWALA

RUNNERS-UP

Congratulations

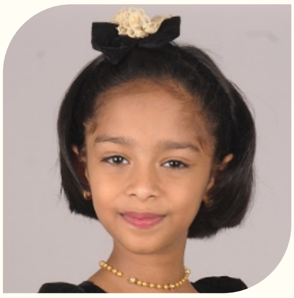

Carol Claire
Poem

Eva Lynil
Short Story

Alphonsa Ann
Article

Abel Mathew
Article

Sara Maria
Short Story

Tia Jojo
Poem

Anvi Maria
Poem (Malayalam)

Rini Antony
Short Story & Article (Malayalam)

Job K Joseph
Poem (English)

Georgy Alex
Short Story (English)

Ajesh Tom Joseph
Article (English)

MY BRAND-NEW PURSE

Abel Mathew Joseph

I crafted a purse from pride and praise,
filled it with coins that jingle like fame.
Gold shimmered like a morning mist,
but vanished when the noon light came.

I wore it close, my silent boast—
a heart that beats for things that fade.
Yet slowly, threads began to break
and value slipped from what I'd made.

My riches rusted in my grip,
the shine grew cold like autumn trees.
I didn’t lose what I had built;
it simply left me all alone.

Like the prodigal son, I came
to a road stretched bare and long.
I saw the pilgrims marching to Heaven,
and found the path that leads me home.

I wove a purse with hands made new,
stitched with kindness, love, and truth.
Each thread is lined with quiet faith;
it holds the hope I dare to dream.

With gentle words and deeds so fair,
my treasure grows beyond my care.
No moth spoils what Heaven holds,
no thief can steal such lasting fruit.

Now joy is woven in quiet ways,
in little smiles and a heart that cares.
I walk in hope towards Heaven,
with the purse so light, yet mine alone.

THE FLAME ON THE ALTAR

Jomiya Jimmy

I serve as an altar server in my church, and when you are so close to the altar, it has a way of making you notice the smallest things—the kind of details most people miss because they're focused on the bigger parts of the Mass. But sometimes, it is those quiet moments that stay with you the longest. For me, it is the candle on the altar.

It's always there, steady and calm, doing its job without drawing attention. However, the candle is not just meant for light or decoration; it represents something deeper. To me, it's a promise that even in darkness, light will shine through.

But every now and then, something happens, and the candle goes out. Suddenly, the altar feels slightly incomplete, like something small but important has slipped away.

And every time it happens, the verger walks in and, without making a big deal of it, rekindles the candle. But the job isn't done yet. He stays and makes sure that it doesn't go out again.

This may seem to be another ordinary task, but when you stand there long enough and watch it happen over and over, it starts feeling like a message that keeps repeating itself without using words. The candle starts to feel less like an object and more like a reflection of us.

To me, faith is not some constant, unshakable blaze that never changes. It flickers, it weakens, and sometimes it goes out. Life has its own way of doing that through doubts, distractions, struggles, or even just moments when everything feels distant and unclear. Before you even realize it, what once felt strong becomes uncertain.

Faith is not about never struggling or never losing your way, but about the fact that there is always a way back, always a chance to begin again.

But the thing is, just like the candle, faith doesn't stay that way forever.

There is always something, or someone, that steps in like the verger. Sometimes it's a person who notices something is off and says exactly what you didn't know you needed to hear. Sometimes it's your own inner voice that refuses to let you stay lost.

When we look back at the Bible, we can see that St. Thomas wasn't always full of faith. When the disciples told him that Jesus was alive, he couldn't believe it. It's hard to believe something so big when all you've known is loss. His faith, like the candle, faltered slightly.
When the disciples told him that Jesus had risen, he did not want to pretend. He didn't want to nod along. And honestly, that could have been the end of it. But no, Jesus came back. He wasn't angry, nor was he disappointed.

When Thomas felt the nail marks in His hands and thrust his hand into the wound in His side, everything changed. Thomas didn't believe because the others told him to. He believed because he saw it and experienced it himself. And that made his faith stronger than before. In that moment, his flame was rekindled by Jesus.

And that's what faith looks like. It isn't something that never disappears but something that can be relit. And that's when it starts to matter more. It's not just about believing again but about what you do after.

It makes you more aware of others. Just like the verger notices the candle without it being pointed out, you begin to see when someone else's light is struggling. And all it takes is a small act—a word of reassurance or a comforting presence—to help them rekindle their flame.

You begin to notice the small ways you can protect that light yourself, through prayer, through quiet reflection, through simply choosing not to give up when it feels easier to let it fade.

Standing there, close to the altar, it feels like you're being quietly taught that light is never truly lost. It just waits, patiently, for someone to bring it back.

Jesus spoke to them, saying, "I am the light of the world. Whoever follows me will not walk in darkness but will have the light of life."
— John 8:12

Rini Antony

ക്ഷമയുടെ കാൽവരിപ്പൂക്കൾ

കണ്ടു ഞാൻ കാൽവരി കുന്നിൻ മുകളിലായ്
സ്നേഹത്തിൻ ദിവ്യമാം ഭാവത്തെ
ക്രൂശിതനെങ്കിലും ക്രൂരമാം യാതന
വിധിച്ചവരെയും നീ അനുഗ്രഹിച്ചു

കേട്ടു ഞാൻ സ്നേഹത്തിൻ മൃദുമന്ത്രണത്തെ
ക്രൂര വൈരികൾ പോലുമനുതപിതരായ്
"അറിയാതെ ചെയ്യുന്നോരപരാധമെല്ലാം
ക്ഷമിക്കണേ പൂർണ്ണമായ് ഇവരോട് നീ"

ഒരു കല്ലേറു ദൂരം മാറി ഞാൻ നിന്നുടെ
ക്രൂശിൻ ചുവട്ടിലായ് നിന്നിടുമ്പോൾ
കല്ലായി മാറിയൊരെൻ ഹൃദയമെന്തേ
ഏൽക്കാതെയാവുന്നു നിൻ സൗരഭ്യം!

കനൽവഴികൾ തീർത്തൊരാ നോവെന്റെ
ഉള്ളിലായ് കോപമെരിപ്പോടു തീർത്തിടുമ്പോൾ
ആവതില്ലീശോയെ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ
എന്റെയാതുര ശത്രുവേ അനുഗ്രഹിപ്പാൻ

മൊഴിയാത്ത വാക്കിലും സ്നേഹത്തിന്നമൃതേകി
പുഞ്ചിരി തൂകി മരിച്ചവനെ
പകയുടെ കനലിനെ സ്നേഹത്തിൻ
മഞ്ഞുനീർ കണമാക്കി മാറ്റണേ പ്രാണനാഥാ

കരിനീല മേഘങ്ങൾ മൂടുന്ന ചേതസ്സിൽ
കരുണതൻ മിന്നലായി തെളിയണേ നീ
എരിയുന്ന കോപാഗ്നി ശമിപ്പിക്കും സ്നേഹത്തിൻ
കുളിർമഴയായി നീ വരണേയുള്ളിൽ

നോവിച്ച കൈകൾക്കും നന്മയേകിടുവാൻ
ഉള്ളിൽ നിൻ ചൈതന്യമേകിടേണം
ക്ഷമയെന്ന പുണ്യം കവചമായ് നൽകി നീ
നിന്നാത്മശക്തിയാൽ നയിച്ചിടേണേ!

PRAYER –A TALK WITH GOD

Daniel Sagaran Kunnappilly

Prayer is a special conversation with God and a time spent with Him. When we pray, we share our thoughts and feelings with Him, just like when we talk with our parents or close friends. Prayer brings us closer to God. When we pray, we feel comforted because we know that God is always with us.

There are different kinds of prayers. We can thank God for all the blessings He has given us, like family, friends, and food. We can also ask God for help when we are afraid, confused, or in trouble. St. Paul's letter to the Philippians 4:6 says, "Do not be anxious about anything, but in every situation, by prayer and petition, with thanksgiving, present your requests to God." In this verse, we learn to trust God.

Prayer is also a time to ask for forgiveness for those things we have done wrong. God forgives us if our repentance is sincere Jesus taught us how to pray. He gave us the Lord's Prayer in Matthew 6:9–13. In this prayer, we learn to honour God, ask for our needs, seek forgiveness, and pray for protection from evil.

We can pray anywhere and at any time of the day. In 1 Thessalonians 5:17, the Bible says, "Pray without ceasing." This means our conversations in prayer to God can be as often as possible, throughout the day.

When we wake up, before meals, at school, or before going to sleep, any time can be a good time to connect with God in prayer.

Many people in the Bible prayed during difficult times. For example, David prayed when he was afraid, and God gave him strength. This shows that prayer can give us courage and comfort when we need it most.

Another important part of prayer is faith. Faith is believing that God hears us and that He cares for us. In Mark 11:24, we learn that our belief should be complete as we pray. True prayer is in knowing and believing God knows what is best for us – and that His plans for us are always above and better than what we desire.

Prayer also changes us. It helps us become kinder, more patient, and more loving. When we pray for others, we begin to care more about them. When we repent in prayer, we become better people. Prayer helps us grow not only in faith but also in our daily life.

Prayer is powerful because it connects us directly to God. We don't need anything special – no tools or special places. Everyone – big and small – can pray, and God listens with love.

In the end, prayer is a spiritual bridge between us and God. The more we use it, the stronger our connection becomes. It gives us hope when we are sad, strength when we are weak, and joy when we are thankful.

"WHERE DOES MY SOUL REST, IF NOT IN YOU?"

O Mother of light, in silence you stand,
A lamp in the night, a guide for my path.
When shadows surround and faith seems to fade,
Your whisper of hope still quiets my heart.

You are the dawn that softens my sorrow,
The gentle breeze in storms of despair.
When burdens grow heavy upon my soul,
Your unseen hands are already there.

In the valleys where tears fall unspoken,
In the deserts where prayers feel dry,
You gather each sigh like a sacred offering,
And lift it as incense to heaven on high.

O Mother, my refuge, my shelter, my song,
In weakness you teach me the courage to stand.
You lead me not by force, but by love,
A love that no darkness can ever withstand.

Koshy Abraham

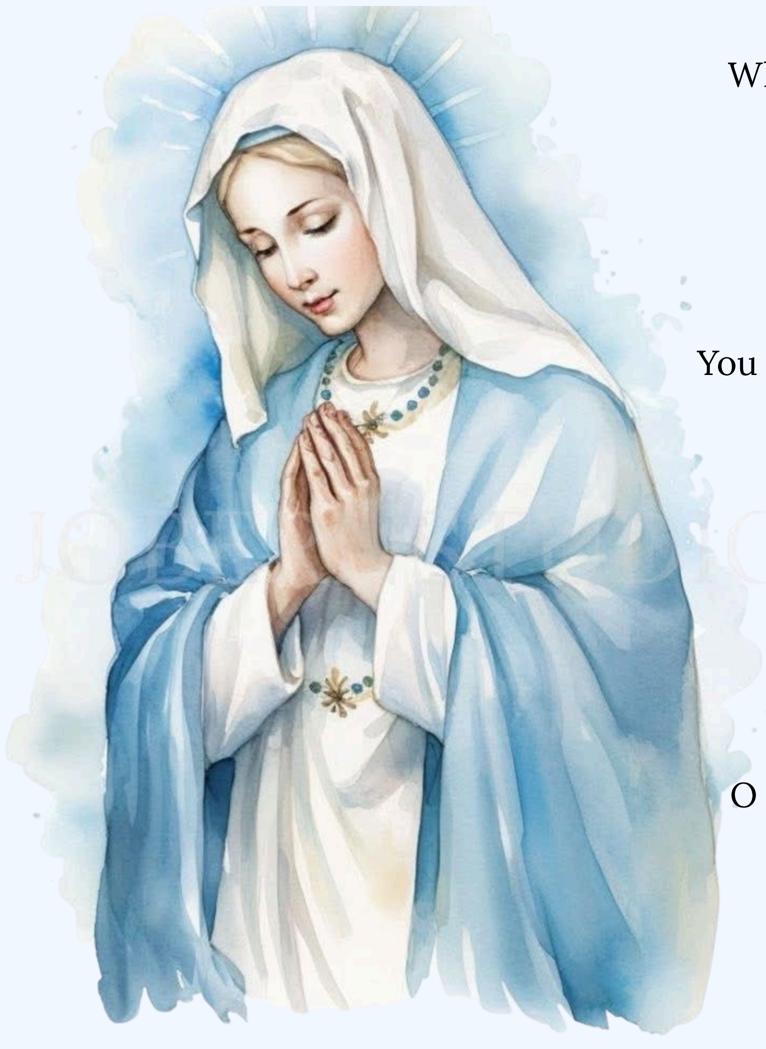

When I wander, restless and far from grace,
You call me back with a tender voice.
Not with judgment, but merciful eyes,
You show me again the eternal choice.

At the cross where sorrow met glory,
You stood with a heart pierced deep yet strong.
Teach me, O Mother, to trust in God,
Even when the night feels long.

And when my journey reaches its end,
When time fades into eternity's shore,
Hold my hand as you gently lead,
To your Son—my peace forevermore.

O Mother of Grace, remain with me always,
For in your care, I find my way,
And in your Son, my destiny.

ഹുളിമാവ്

Boby Joseph

മാനന്തവാടിയിലെ ഒരു പഴയ കെട്ടിടത്തിന്റെ വരാന്തയിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന, അതിനേക്കാൾ പഴക്കം ചെന്ന ഒരു ബെഞ്ചിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടാണ് തോമാ ആ ചോദ്യം വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചത്.
“ഞാൻ വീണ്ടും പോകുകയാണ്... മുമ്പത്തെ യാത്രകളെപ്പോലെ തന്നെയല്ലേ ഇതും?”
നസ്രായൻ മൃദുവായി ചിരിച്ചു.
“വേനലിന് ഒന്ന് ശമനം വരട്ടെ... കുറച്ച് കഴിഞ്ഞ് പോകാമല്ലോ?”

അവൻ ഒരു നിമിഷം നിശ്ശബ്ദനായി നിന്നു, പിന്നെ അല്പം വേദന കലർന്ന ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു:
“യാത്രകൾ നിന്നെ എപ്പോഴും മോഹിപ്പിച്ചവയല്ലേ... കുരിശിലേക്ക് എന്നെ കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ, എനിക്ക് തുണയാകേണ്ടവൻ മെസപ്പൊട്ടോമിയയിലോ മറ്റോ അലഞ്ഞുതിരിയുകയായിരുന്നില്ലേ...”
നസ്രായൻ വാക്കുകൾ പാതിയിൽ നിർത്തി.

“എനിക്ക് പോകണം...” തോമാ ശാന്തമായി പറഞ്ഞു.
“യാത്രകൾ... അവ എന്നെ വിട്ടുപോകുന്നില്ല, അവ എന്റെ രക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നതാണ്.”

എത്രയെത്ര യാത്രകൾ ഞാൻ നസ്രായനൊപ്പം നടന്നിരിക്കുന്നു. ഏതെല്ലാം വൻകരകളിൽ അവന്റെ സാന്നിധ്യവുമായി അലഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

തോമാ നടന്നു തുടങ്ങി. കബനിയിലേക്ക് കുതിച്ചൊഴുകുന്ന കാട്ടാറുകളെ അവൻ കവച്ചുകടന്നു. കബനിയുടെ വെള്ളത്തിൽ കൈ മുക്കിയപ്പോൾ തോമാ ഒരു നിമിഷം ഞെട്ടി. വിരലുകളിൽ ഒട്ടിയത് കബനിയുടെ തണുപ്പല്ലായിരുന്നു — യൂഫ്രട്ടീസിന്റെ ചെളിമണം ആയിരുന്നു. ആയിരം വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറവും ചില നദികൾ പരസ്പരം രഹസ്യമായി സംസാരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവൻ ഓർത്തു. മുൾക്കാടുകൾ വകഞ്ഞുമാറ്റിയ ചവിട്ടുപാതയിലൂടെ, മുള്ളുകൾ തട്ടാതിരിക്കാനായി ചാഞ്ഞും ചരിഞ്ഞും അവൻ മുന്നേറി. മലഞ്ചെരിവുകളെ ചേർന്നു കിടന്ന വഴികൾ പതിയെ സമതലങ്ങളിലേക്കു ഇറങ്ങി.

വഴിമധ്യേ പൂക്കൾ നുള്ളിക്കൊണ്ടിരുന്ന രണ്ട് പെൺകുട്ടികൾ വഴി പറഞ്ഞുതന്നപ്പോഴാണ് അവൻ ഒരു ചെറിയ വിസ്മയത്തോടെ തിരിച്ചറിഞ്ഞത് ഭാഷയുടെ ഗതി മാറിയിരിക്കുന്നു... ആ കുട്ടികൾ അവനെ ‘മുത്തശ്ശൻ’ എന്നു വിളിച്ചു. പക്ഷേ അവരുടെ മുത്തശ്ശന്മാർ ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോഴും ഇതേ മനുഷ്യൻ ഈ വഴിയിലൂടെ നടന്നുപോയിട്ടുണ്ടെന്ന് ചിലർ ഓർമ്മിച്ചു.

അവൻ നടന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു... യാത്ര തുടരുക തന്നെ വേണം. കാലുകൾ കൊണ്ട് നടക്കാൻ പറ്റാതെ വന്നാൽ ഹൃദയം കൊണ്ട് നടക്കണം എന്നാണല്ലോ പ്രമാണം. പല പട്ടണങ്ങളിലും വാഹനങ്ങളുടെ തിരക്കായിരുന്നു. ഹോൺ മുഴക്കങ്ങളും പാച്ചിലുകളും നിറഞ്ഞ വഴികളിലൂടെ അവൻ കടന്നുപോയി; പക്ഷേ അതൊന്നും അവന്റെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റിയില്ല. ഒരിടത്ത്, ശുഷ്കഗാത്രരായ കുറെ വൈദികവിദ്യാർഥികൾ വഴിമധ്യേ നിന്നുപോയ ഒരു പഴയ വണ്ടി തള്ളിക്കൊണ്ട് സ്റ്റാർട്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ തോമായുടെ ചുണ്ടിൽ അറിയാതെയൊരു ചിരി വിരിഞ്ഞു. സമയം പതുക്കെ സന്ധ്യയിലേക്ക് വഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ലക്ഷ്യസ്ഥാനം അടുത്തുവെന്ന തോന്നൽ അവനിൽ ഉണർന്നു.

“അമരപുര ഗ്രാമം... ഇതാണോ?”
തോമാ വഴിയരികിലൂടെ നടന്നുപോകുന്ന ഒരാളോട് ചോദിച്ചു.
അയാൾ ഉറക്കെ ചിരിച്ചു.
“സാരക്കിയിലെ തമ്പ്രാക്കളുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന അമരപുരയോ?”
അയാൾ വീണ്ടും ചിരിച്ചു.
“അതൊക്കെ പഴയ പേരല്ലേ മൂപ്പീന്നെ... ഇപ്പോൾ ഈ ദേശം അവിടെയുള്ള വലിയ പുളിമാവിന്റെ പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്.”

തോമാ ആ പുളിമാവിന്റെ ചുവട്ടിലേക്ക് നടന്നു. ചുറ്റും അത്യന്തം ശാന്തത. കാറ്റ് പോലും പതുങ്ങി നിൽക്കുന്നപോലെ. പെട്ടെന്ന്, മരത്തിന്റെ പുറകുവശത്ത് ഒരു ആളനക്കം! തോമാ ഒന്നു ഞെട്ടി. എമ്മാവൂസിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ അവന്റെ സതീർഥ്യർ ഞെട്ടിയതുപോലെ. അവന്റെ ചുണ്ടുകൾ വിറച്ചു.

“എന്റെ കർത്താവേ...
എന്റെ ദൈവമേ...”

Life with Him

Ronita Nevin

At play, I would trip and fall,
You see, my feet are small.
At home, I often land in trouble,
You see, my clumsy hands fumble.

At school, I wrestle with sums and spelling,
You see, my little head gets spinning.
But now, I am filled with hope and glee,
For HE said, “Let the little children come to me.”

So now, I hop and skip with a grin,
You see, HE walks with me through thick and thin.
And now, I bravely try out the new,
You see, HIS guiding hand comes to my rescue.

For now, there’s a calmness I’ve never felt,
You see, HIS presence makes my fears melt.
You see, now with HIM, I am free,
For HE said, “Let the little children come to me.”

തോൽക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സില്ലെങ്കിൽ

Mejo Antony

ഒരിക്കൽ ഒരു പെരുന്നാൾ പറമ്പിൽ ബലൂൺ വിറ്റ് ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരാളുണ്ടായിരുന്നു. ചുവപ്പ്, മഞ്ഞ, നീല, പച്ച തുടങ്ങി എല്ലാ നിറങ്ങളിലുമുള്ള ബലൂണുകൾ അയാളുടെ പക്കലുണ്ടായിരുന്നു. കച്ചവടം കുറയുമ്പോഴെല്ലാം അദ്ദേഹം ഹീലിയം നിറച്ച ഒരു ബലൂൺ ആകാശത്തേക്ക് പറത്തിവിടും. അത് ഉയരങ്ങളിലേക്ക് പോകുന്നത് കാണുമ്പോൾ കുട്ടികൾക്കെല്ലാം ബലൂൺ വാങ്ങാൻ തോന്നും. അവർ ഓടിവന്ന് ബലൂൺ വാങ്ങുകയും അയാളുടെ കച്ചവടം വീണ്ടും കൂടുകയും ചെയ്യും. ദിവസം മുഴുവൻ അദ്ദേഹം ഇത് തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം, ആരോ തന്റെ ജാക്കറ്റിൽ വലിക്കുന്നത് പോലെ അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നി. തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു ചെറിയ കുട്ടി നിൽക്കുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അവൻ ചോദിച്ചു, "നിങ്ങൾ ഒരു കറുത്ത ബലൂൺ പറത്തിവിട്ടാൽ അതും ഇതുപോലെ മുകളിലേക്ക് പോകുമോ?". ആ കുട്ടിയുടെ നിഷ്കളങ്കമായ സംശയം കേട്ട് മനസ്സലിഞ്ഞ അദ്ദേഹം സ്നേഹത്തോടെ മറുപടി നൽകി, "മോനേ, ബലൂണിന്റെ നിറമല്ല അതിനെ ഉയരങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നത്; മറിച്ച് അതിന്റെ ഉള്ളിലുള്ളതെന്തോ അതാണ് ബലൂണിനെ പറക്കാൻ സഹായിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും ഇതുതന്നെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. പുറമെയുള്ള കാര്യങ്ങളല്ല, മറിച്ച് നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ളതിനാണ് പ്രസക്തി. നമ്മെ ഉയരങ്ങളിലെത്തിക്കുന്ന ആ ഉള്ളിലെ ഘടകം നമ്മുടെ മനോഭാവമാണ്.

എന്തുകൊണ്ടാണ് ചില വ്യക്തികൾ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ വിജയിക്കുന്നത്? അല്ലെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടാണ് നാം മറ്റുള്ളവരുടെ ഉദ്ദാഹരണങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്? നമുക്കില്ലാത്ത എന്ത് കഴിവാണ് അവർക്കുള്ളത്? എന്ന് എപ്പോഴെങ്കിലും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? യഥാർത്ഥത്തിൽ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും വിജയങ്ങൾ കൈവരിക്കണമെങ്കിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ നാം വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതെ, നമ്മുടെ മനോഭാവങ്ങളിലും ചിന്തകളിലും ശീലങ്ങളിലുമാണ് മാറ്റങ്ങൾ വരേണ്ടത്. ജീവിതത്തിൽ വിജയിക്കണമെങ്കിൽ ചില കാര്യങ്ങളിൽ നാം മാറ്റം വരുത്തിയേ മതിയാകൂ. അത്തരം ചില മാറ്റങ്ങൾ താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു

സ്വയം വിശ്വസിക്കുക

നിങ്ങളുടെ കഴിവുകളിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതാണ് നിങ്ങളുടെ യാത്രയിലെ പ്രധാന ഘട്ടം. നിങ്ങളുടെ കഴിവുകളിൽ നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം ഉണ്ടെങ്കിൽ വെല്ലുവിളികൾ നിങ്ങൾക്ക് തടസ്സങ്ങളായി തോന്നുകയില്ല, മറിച്ച് അവ അവസരങ്ങളായി മാറും. സ്വയം വിശ്വസിക്കുകയും നിങ്ങൾ ആരാണെന്നതിൽ അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്യുക. ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും, നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിലെ ശക്തിയെ തിരിച്ചറിയുക, ആ ശക്തി നിങ്ങളെ വിജയത്തിലേക്ക് നയിക്കും. ഓർക്കുക, ആത്മവിശ്വാസം തന്നെയാണ് നിങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആയുധം, അത് നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ സ്വപ്നങ്ങളിലേക്കും നേട്ടങ്ങളിലേക്കും എത്തിക്കും.

നല്ല ശീലങ്ങൾ നിലനിർത്തുക

നല്ല ശീലങ്ങൾ നിലനിർത്തുന്നത് വിജയകരവും തൃപ്തികരവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ അടിത്തറയാണ്. വ്യായാമം, വായന, ആരോഗ്യകരമായ ജീവിതശൈലി എന്നിവ സ്ഥിരമായി പിന്തുടരുമ്പോൾ, നാം ശാരീരികവും മാനസികവുമായി കൂടുതൽ ശക്തരാകുകയും പ്രതിസന്ധികളെ നേരിടാനുള്ള ശേഷി വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ചെറിയ ദൈനംദിന ശീലങ്ങൾ കാലക്രമേണ വലിയ ഫലങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. വിജയം ഒരു ദിവസം കൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്നതല്ല; മറിച്ച് നാം ദിവസേന പിന്തുടരുന്ന നല്ല ശീലങ്ങളുടെ ഫലമാണ് അത്. അതിനാൽ, നല്ല ശീലങ്ങൾ വളർത്തിയെടുക്കാനും അവയിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാനും പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരാകുക. നല്ല ശീലങ്ങൾ ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടങ്ങളിലേക്കുള്ള പടവുകളാകട്ടെ, അവ നമ്മുടെ ഭാവിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ദീപസ്തംഭങ്ങളായി മാറട്ടെ.

നല്ല മനോഭാവം വളർത്തിയെടുക്കുക

പോസിറ്റീവ് മനോഭാവം എന്നത് എപ്പോഴും സന്തോഷവാനായിരിക്കുക എന്നതല്ല; മറിച്ച് ജീവിതത്തിലെ പ്രതിസന്ധികളെ നമ്മൾ എങ്ങനെ നേരിടുന്നു എന്നതാണ്. നമ്മൾ നമ്മളോട് തന്നെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളാണ് നമ്മുടെ മനോഭാവം നിശ്ചയിക്കുന്നത്. “എന്തുകൊണ്ട് ഇത് എനിക്കു സംഭവിച്ചു" എന്ന് ചിന്തിക്കുന്നതിനു പകരം "ഇതിൽ നിന്ന് എനിക്ക് എന്തു പഠിക്കാൻ കഴിയും"? എന്ന് ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങുക. "എനിക്ക് കഴിയില്ല" എന്നതിന് പകരം "ഞാൻ ശ്രമിക്കും” എന്ന് പറയാൻ ശീലിക്കുക.

നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് ഒരു തോട്ടം പോലെയാണ്, ചിന്തകൾ വിത്തുകളും. നിങ്ങൾക്കവിടെ മനോഹരമായ പൂക്കൾ വളർത്താം, അല്ലെങ്കിൽ കളകൾ വളർത്താം.

പുതിയ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുക

മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ലോകത്തിൽ പുതിയ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുക എന്നത് കേവലം ഒരു താത്പര്യമല്ല, നിലനില്പിന്റെ കൂടി ആവശ്യമാണ്. കാലത്തിനൊത്തു നമ്മൾ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, സാങ്കേതികവിദ്യ അതിവേഗം വളരുന്ന ഇന്നത്തെ കാലത്തു പുതിയ ഡിജിറ്റൽ കഴിവുകളും അറിവുകളും സ്വായത്തമാക്കുന്നത് നമ്മുടെ കരിയറിൽ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരും. പുതിയ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുന്നത് ജീവിതത്തെ ആവേശകരവും അർത്ഥവത്തുമായതാക്കുന്ന ഒരു ജ്വാലയാണ്. ഓരോ തവണയും നിങ്ങൾ പുതിയൊരു ആശയം അല്ലെങ്കിൽ കഴിവ് അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങളുടെ പരിധികൾ വിപുലീകരിക്കുകയും, ഉള്ളിലെ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഴിവുകൾ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.
അറിവ് ശക്തി മാത്രമല്ല, അതൊരു സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. മാറ്റങ്ങളോട് പൊരുത്തപ്പെടാനും അവസരങ്ങളെ പിടിച്ചെടുക്കാനും നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നു.

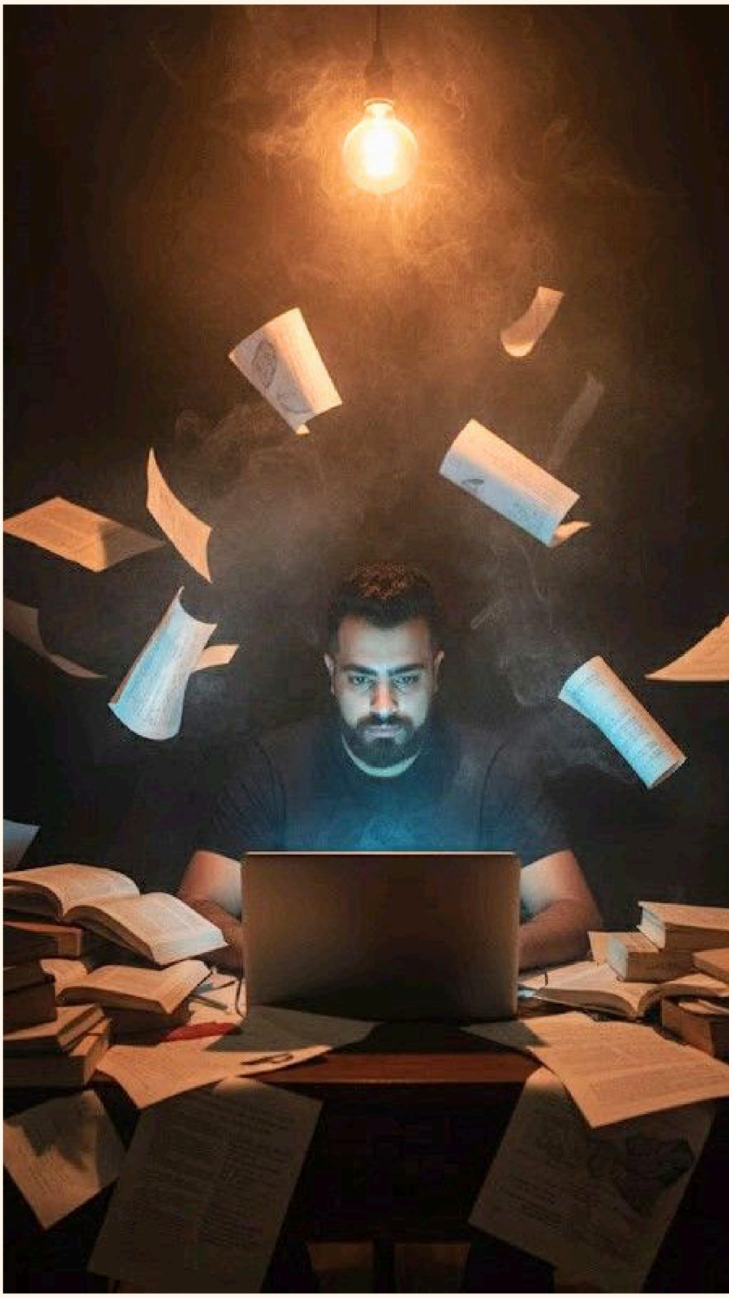

സ്വയം ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുക

നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും നിങ്ങളോട് തന്നെ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടോ? യഥാർത്ഥ വളർച്ച ആരംഭിക്കുന്നത് നമ്മൾ നമ്മളോട് തന്നെ സത്യസന്ധമായ രീതിയിൽ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോഴാണ്. സ്വയം ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നത് സംശയത്തിന്റെ അടയാളമല്ല, അതൊരു ആത്മബോധത്തിന്റെയും വ്യക്തതയുടെയും സ്വയംവിലയിരുത്തലിന്റെയും അഭ്യാസമാണ്. നിങ്ങൾ നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മൂല്യങ്ങളും ശക്തികളും വളർച്ച ആവശ്യമായ മേഖലകളും മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു.

"ഞാൻ എന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളിലേക്ക് മുന്നേറുകയാണോ?", "ഇന്ന് ഞാൻ എന്താണ് പഠിച്ചത്?", "നാളെ എങ്ങനെ മെച്ചപ്പെടുത്താം?" എന്നിങ്ങനെ ചോദ്യങ്ങൾ വഴികാട്ടികളായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അവ നിങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളോട് പൊരുത്തപ്പെടാൻ സഹായിക്കുകയും, തെറ്റായ വഴികളിൽ നിന്ന് അകറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. ദിവസേന ചോദിക്കുന്ന ചെറിയ ചോദ്യങ്ങൾ, വലിയ നേട്ടങ്ങളിലേക്ക് നിങ്ങളെ നയിക്കുന്ന ശക്തമായ പടവുകളാണ്. അതുകൊണ്ട്, സ്വയം ചോദിക്കുക, ഉത്തരങ്ങൾ തേടുക, വളർച്ചയുടെ വഴിയിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുക. അത് തന്നെയാണ് വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം

നല്ല ബന്ധങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുക

ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സമ്പത്തിൽ ഒന്നാണ് നല്ല ബന്ധങ്ങൾ. കുടുംബം, സുഹൃത്തുക്കൾ, സഹപ്രവർത്തകർ, സമൂഹം എന്നിവരുമായി ആഴത്തിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ വളർത്തുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ജീവിതം കൂടുതൽ സന്തോഷകരവും അർത്ഥവത്തുള്ള തുമാകുന്നു. ബന്ധങ്ങളെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നത് വിശ്വാസം, കരുണ, പരസ്പര ബഹുമാനം എന്നീ മൂല്യങ്ങളാണ്. മറ്റുള്ളവരെ കേൾക്കുക, അവരുടെ വികാരങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുക, ആവശ്യമായപ്പോൾ പിന്തുണ നൽകുക ഇവയാണ് ബന്ധങ്ങളെ ആരോഗ്യകര മാക്കുന്ന ചെറിയ ചുവടുകൾ.

ബന്ധങ്ങൾ വെല്ലുവിളികൾ നേരിടുമ്പോൾ, തുറന്ന ആശയവിനിമയവും ക്ഷമയും അവയെ നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കുന്നു. നല്ല ബന്ധങ്ങൾ നമ്മെ മാനസികമായി ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും, ജീവിതത്തിലെ സമ്മർദ്ദങ്ങളെ നേരിടാൻ കരുത്ത് നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. നല്ല ബന്ധങ്ങൾ ജീവിതത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന വിളക്കുകളാണ്

ഓർക്കുക നിങ്ങൾ ഒരു വജ്രമാണ്, മൂല്യമേറിയ വജ്രം. വജ്രം ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുമ്പോൾ അതൊരു കല്ല് മാത്രമാണ്. വജ്രത്തെ വെട്ടിമിനുക്കി എടുക്കുമ്പോളാണ് അതു ലോകം കൊതിക്കുന്ന അമൂല്യരത്നമായി മാറുന്നത്. ഒരു വജ്രത്തിന്റെ തിളക്കം നിർണയിക്കുന്നത് അത് എങ്ങനെ വെട്ടിമിനുക്കുന്നു എന്നതിലാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ ഈ വെട്ടിമിനുക്കൾ എന്നത് "സ്വയം തിരുത്തൽ" ആണ്.

- നമ്മുടെ മോശം ശീലങ്ങളെ മുറിച്ചു മാറ്റുക.
- പുതിയ അറിവുകൾ പഠിച്ചുകൊണ്ട് നമ്മുടെ കഴിവുകൾക്ക് മൂർച്ച കൂട്ടുക.
- അനാവശ്യമായ ചിന്തകളെയും ഭയത്തെയും ഒഴിവാക്കി സ്വയം പാകപ്പെടുത്തുക

ചെളിയിൽ കിടന്നാലും വജ്രത്തിന്റെ മൂല്യം കുറയുന്നില്ല. അതുപോലെ മറ്റുള്ളവർ നിങ്ങളെ പരിഹസിച്ചാലോ തരംതാഴ്ത്തിയാലോ നിങ്ങളുടെ മൂല്യം ഇല്ലാതാകുന്നില്ല. നിങ്ങൾ സ്വയം എത്രത്തോളം വിലമതിക്കുന്നു എന്നതാണ് പ്രധാനം.

ജീവിതത്തിലെ കഠിനമായ പരീക്ഷണങ്ങൾ നിങ്ങളെ മിനുക്കാനുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ ആയി മാറ്റുക. സ്വയം മിനുക്കിയെടുക്കാൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ, ലോകം വിസ്മയത്തോടെ നോക്കിനിൽക്കുന്ന രീതിയിൽ പ്രകാശിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കും.

PRO PULSE HEALTH CARE AND PHYSIOTHERAPY CENTRE LLP

JO ANTONY

MD

8147622722

propulsehealthcare. com

no 18. 2nd main vijay bank layout opp apollo farmacy bi

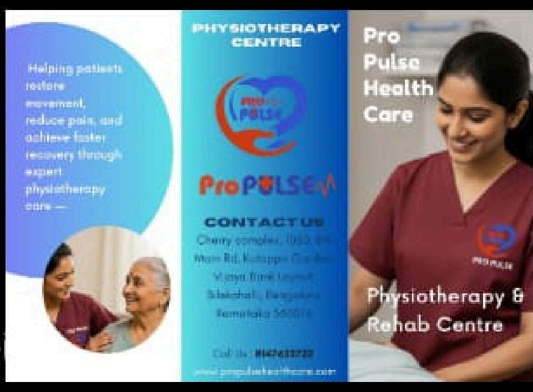

The Hero and the Zero

Abel Mathew Joseph

The sun shone brightly over St. Francis School, but the school felt like a cold place to Jake. The beautiful garden with its blooming roses, the large playground, and the smart classrooms did not make him feel happy. To him, the large playground was just a place where he got pushed down, and the smart classrooms were where he felt like the only slow person in a room full of fast thinkers.

Jake lowered his head and quietly slipped into the smart classroom, hoping to reach his desk without anyone noticing him. The sun peeped through the large windows of their high-tech classroom, lighting up the digital boards. Anu Ma’am took a bundle of papers and sighed. “Congratulations, children, most of you did well, but I am disappointed with some of the results. Some of you must work much harder!”

She started handing over the papers. As she approached his desk, Jake’s heart hammered against his ribs like a trapped bird.

When he saw his paper, the giant 39% looked like a red wound on the page. He almost collapsed onto the chair, stashing his paper frantically under the desk, his face flushed in shame. His eyes filled with tears that he desperately tried to blink away.

He thought to himself, “This time I worked so hard, I studied until late at night, but still... still... I failed.”

The bell rang. Ma’am left the class. “Hey, look at his paper!” Aarav shouted. He grabbed the paper from under the desk and held it high for everyone to see. Poor Jake was speechless. All his friends laughed at him.

As period after period passed by, their voices echoed in his ears.

Jake was lost in his thoughts.

Finally, it was time for the last period. Everyone was enthusiastic because it was the physical education period. When the bell rang, the children screamed with joy and ran out of the classroom, heading to the playground. Jake dragged his feet, his shoulders slumped. Arul Sir, the PE teacher, blew his whistle to call out the teams. Jake’s heart sank. He struggled to keep up during the football match, but his feet wouldn't move fast enough. When the whistle blew for the final time, his team had lost.

“It is all Jake's fault!” Siddarth grumbled, throwing his hands up. They circled around him, pointing and laughing. “You are too slow, Jake. Better to stay off the field next time,” Gladwin said with deep disappointment and some sarcasm. They started the next game without him, leaving him standing all alone on the side. He walked away and sat alone on the gallery benches. He could not stop his tears. He wished he were invisible.

After a while, his classmate Anna sat next to him. “Don't listen to them, Jake,” she said gently. “Come with me to my prayer group this evening. It’s a happy place where everyone is welcome.”

Jake went with Anna after school. In the quiet, peaceful room, Anna told him he could talk to Jesus just like a best friend. Jake closed his eyes and whispered everything. He told Jesus about the mean words, the 39% on his test, the loneliness, and how small he felt. All of a sudden, it felt like he was experiencing a blissful, warm peace. He realized he was not alone anymore. He had a friend who did not judge him and just loved him no matter what.

He went with Anna the next day too. During the prayer meeting, everyone started to sing. Jake opened his mouth and began to sing, too. His voice was beautiful—clear, strong, and sweet. Everyone stopped to listen in total silence. “Jake! Your voice is a gift from God!” they cried. An elderly man named Christopher, who was a music teacher, patted Jake on the shoulder. “Son, you have a special talent. Please join my music class for free.”

With a new vigour, Jake began to work very hard. He spent hours practicing and learning how to control his breathing. With Jesus in his heart, his fear went away. His parents were so happy to see his smile return. In their busy work schedules, they had not been able to find out his true talents before, but now they cheered him on.

Soon, Jake won first place in a major national singing contest. He appeared on TV, standing under bright lights in front of millions. He was not the “slow guy” anymore; he was a star, known as the boy with the “voice of an angel.”

Everyone at school soon knew who Jake was. The teachers praised his hard work, and the boys who used to tease him felt very ashamed. One afternoon, Aarav and his friends walked up to him. They didn't laugh this time. “We are so sorry, Jake,” Aarav said quietly. “We were wrong about you. We only saw your marks and your football, but we didn't see the treasure inside you.”

Jake forgave them with a big, honest hug. He looked at them and said with a smile, “It’s okay. I learned the most important thing of all. With Jesus, I am a hero, and without Him, I am a zero.”

Can the Meek inherit the Earth?

Anita Paily

A long time ago, more than two thousand years ago, Jesus climbed a mountain near Capernaum, along the Sea of Galilee, accompanied by His disciples. The locals arrived in numbers too, eager to hear Him speak, perching themselves cosily in the nooks and crannies along the side and the foot of the mountain. What followed next turned epic—Jesus delivering the discourse on what it meant to be His true follower and go on attaining God's kingdom. He started preaching the eight Beatitudes and went on to offer a fresh perspective on unabashedly using one's talents, the futility of blindly following the written law, forgiving, adultery, divorce, false oaths and the Lord's prayer, to name a few.

St. Matthew captured all these pathbreaking pearls of wisdom in chapters five to seven of the Gospel he authored. When you read through these chapters, you will observe how Jesus applied the practical insights from life, elevating them into spiritual experiences. Even today we get goose bumps going through these verses; imagine how stunned His audience would have been. The sermon was empowering and liberating, unlike the stiff doctrine proclaimed by the Pharisees and priests of those times.

However, one verse baffled me. This was the third Beatitude.

"Blessed are the meek, for they will inherit the earth" (Matthew 5:5).

Close your eyes and picture the movers and shakers of the world, be it in any field. I'm sure the images floating in front of you are of assertive and aggressive individuals, who are loud and charismatic. They are the so-called influencers of the world, those who wield positions of power, whether official or otherwise. We see the same pattern across all the countries in the world and in various types of organisations, governments, corporates, educational institutions and religious groups, and even in our own households.

That has been the norm since ancient times, that the bold acquire more on earth, both in terms of possessions and clout.

Imagine how puzzled the people from Galilee and neighbouring areas would have been, listening to Jesus who was stating otherwise. In their world, the Roman soldiers were to be feared, and the Pharisees were to be revered. They were treated as the lowly citizens, with no hope in building a prosperous life, let alone inheriting the earth!

In a classroom, the extrovert kid gets more opportunities on the school stage, while the reticent child is overlooked during the trials. At work, employees who project themselves more, progress in their careers quicker than the ones who put their heads down and work steadily and sincerely. Artists who give numerous interviews are venerated more than those who quietly work at honing their craft, away from the public eye. And in our homes, we are aware that the crying kid gets the milk!

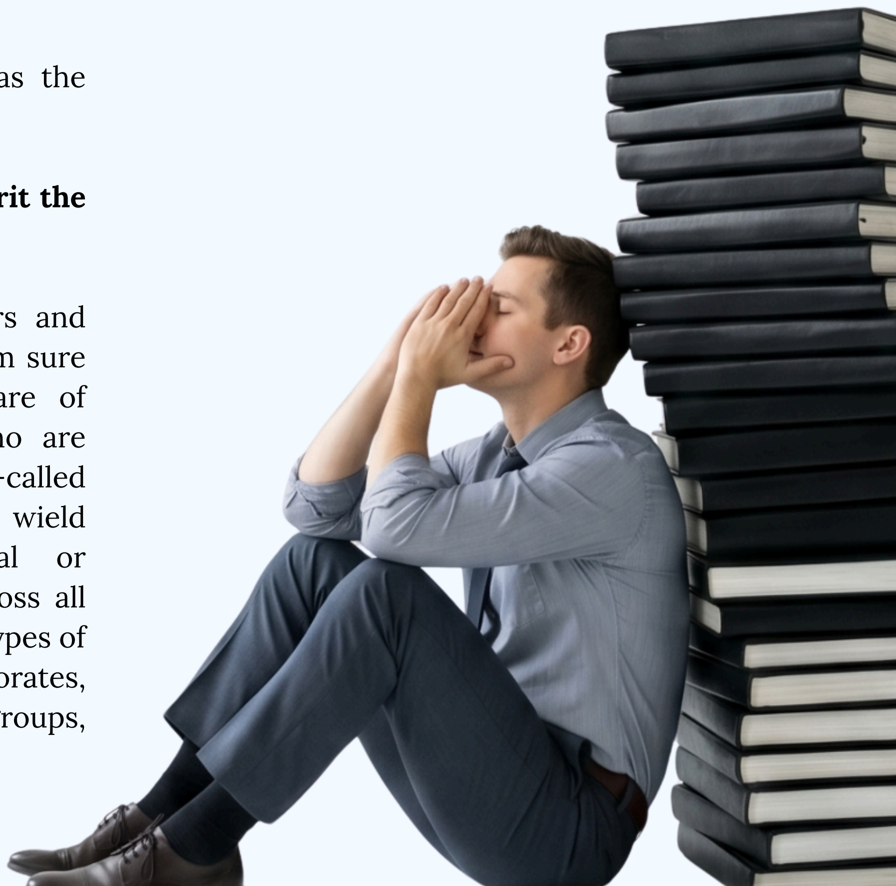

I wonder why Jesus stated that the meek will inherit the earth! Was it a slip of the tongue? Did He want to reference heaven instead of earth, as that seems more plausible? In heaven, there is no chaos; everything is straightforward and regulated with kindness and compassion. The meek are most likely to bloom here.

But the concept of the meek inheriting the earth, in a society that rewards the hustlers and bustlers with wealth and position, appears to be audacious. The other Beatitudes appear quite logical. In Matthew chapter 5, Jesus commences the Beatitudes with "Blessed are the poor in Spirit, for theirs is the kingdom of heaven". Well, that does make sense, as it shows God's forgiving and loving nature and His acceptance of us along with our flaws. We are not perfect or worthy of His kingdom, but He welcomes us, nevertheless, giving us hope for life after death.

And if we refer to verse 7 and 8, they make perfect sense, as well. The merciful will receive mercy, as they rightly should. The pure in heart will see God. Logically, we agree. Emotionally, we approve. If you read the other Beatitudes, you will find a rhyme and reason to Jesus' thought process, and we truly align with Him.

It is verse 5 that challenges human logic.

So, I decided to rummage through available sources online and in print, to solve this puzzle and decipher Jesus' intent.

Let us start at the beginning. Who are the meek or rather, who identify as meek? Are these folks who have had traumatic childhoods and abusive experiences that they end up being timid and averse to confrontation? Or are they those who lack courage to stand up for their rights, the spineless ones? Is a meek person a people pleaser, craving validation from all?

As I delved deep into this topic, I became aware of a huge gap between my thought process and that of our Lord Jesus'. Here is what I found out:

- Those who Jesus called meek are completely self-aware of their strengths and weaknesses. There is no inkling of arrogance in them because they put their faith in God and His guidance.
- They are not shrinking violets. They choose when to speak up, and when to avoid drama to maintain their peace of mind.
- They do not rush to procure wealth or to gain position and power. Instead, they utilise their God-given talents to prosper, not only for themselves but for the progress of others as well.
- Their growth may appear subtle, but if you look closer, it is rich with fulfilling relationships and enriching experiences. As they grow, they remain content.

Now let us understand the characteristics of those who are not meek, according to Jesus:

- They amass much wealth and popularity at the cost of their health and sanity. They are always rushing to attain more, yet remain dissatisfied. Their relationships suffer in the process.
- In the eyes of the public, they are perceived as achievers. However, they are unable to live a joyful life on earth as competition and suspicion constantly irk them.
- They lack rest as their senses are always alert to fight the next battle. They forget that even God had to rest on the seventh day! They are unable to enjoy what they earned, as God's presence is missing from their lives.

In verse 5, Jesus showcased the perspective that if people achieve success without fostering a relationship with God, they end up being stressed and worn out. They are unable to savour their life on earth, as God intended them to. Their arrogance deludes them into thinking that they can control everything, and this increases anxiety. The rising number of suicides closer to home is an outcome of this.

I conclude that Jesus' teaching on the meek inheriting the earth is brilliant. He revealed the truth that only the meek can have both peace of mind and sustainable progress because they submit to God's will. This generates a calm psyche, enabling sound decision-making. They are not distracted by the standards set by the world, the so-called status symbols! The meek do not allow ego and self-centredness to jeopardise their relationship with God. They are ambitious and enterprising, but their thoughts and actions are directed by the word of God.

To enjoy God's bounty on earth, we must keep God at the centre of our lives, both in joyful and sorrowful times and not rely only on our intellect and strength. In prayer, we should unwind our burdens to Him, instead of trying to fix them alone. Prayer keeps us grounded.

I am convinced that the way forward is to be meek, as Jesus intended us to be. How about you?

ARE YOU READY TO INHERIT THE EARTH?

A Flame in the Rain

Bijin K

The rain had been pouring relentlessly for the last three days. It was not the kind of light and gentle rain, but rather one that fell heavily and pounded the windows, creating a somber atmosphere in his small apartment. The sun had disappeared behind a cloud cover, and the sky had lost its usual colour. It was all gloomy, and the air carried an ominous presence.

Daniel stared through the window, watching raindrops race across the glass. The cup of coffee he held in his hand was already cold, and his mind was blank. Next to him were bills that were not yet paid, a rejection letter, and a phone that seemed to be dead. Everything around him was silent. Six months ago, his life had been very different from how it was at the moment. He had a stable job, goals, and people calling him.

Unfortunately, following the economic recession, layoffs were common, and he had been fired from his job. Since then, he had experienced one bad situation after another. His confidence had become extremely low, and he couldn't find anything positive.

Daniel rubbed his temples and realized he wasn't tired due to work but because of his worries. “How did it come to this?” he muttered. No answer except the persistent tapping of raindrops. Later that evening, electricity was cut off. The darkness invaded the room, and for a while, he remained motionless. It seemed quite appropriate. His life seemed to be just like that: dark, unsure, without any clarity.

He rose and searched for a moment through the drawers, finally finding an old candle.

Trying several times, he managed to ignite the humble candle. It could only do so much, but at least it was something.

He looked at it. A simple flame, too weak to illuminate the whole room, but at least it wouldn't make him stumble. Daniel sighed and returned to his chair.

That's when he noticed the Bible lying under a pile of old newspapers. He hadn't seen it for years. He lifted the dusty book.

This Bible had been given to him long ago by his mother; those times were simple, and faith was natural for him.

He hesitated.

After years of inactivity, Daniel opened his Bible, not out of lack of belief but out of sheer desperation and need for answers.

As he randomly opened the book, his eyes fell upon a familiar passage: "Come to me, all you weary and burdened, and I will give you rest." He stared at those words; weary and burdened was exactly how he felt.

“Rest?” he thought. "No. I don't need any. What I need is a job and answers. Answers..."
Still, he couldn't help being touched by what he read.

“Come to me...” He needed a miracle. He needed his questions answered — not right now, not today. What he needed was a small sign, something to help him through.

That day Daniel didn't get much sleep. His candle burned down to ashes while the rain was still beating against the windowpane. Nevertheless, that night, something changed. He felt like he had just gotten a taste of dawn. For the first time in many days, he spoke to his God — not in despair nor in anger, but in utter confusion.

“I... don't know what I'm doing,” he said quietly. “I'm tired. I feel like I have been forgotten.”
He paused and thought about how to proceed further. "Even if you are here... I'm asking for your help. Help me not only with this situation but also with me." There was silence in the room, but now it wasn't as cold as it used to be.

The next morning, the rain stopped. It was still cloudy, yet the sun seemed to give warmth, which Daniel had never noticed before. Standing in front of the window, he watched people walking by, their closed umbrellas tucked under their arms. A child played near a puddle somewhere on the street, laughing loudly. In one house someone turned on music through the radio. He realised that life went on as usual. Perhaps there was still hope?

Several days passed, and he didn't receive any miraculous help from God. However, he started changing slowly but steadily. Every morning, he started by reading a small passage of the Bible. Sometimes he understood it, but sometimes he didn't. But he kept reading. Also, he kept praying.

Not as a routine and not as perfectly as Jesus asked him to, but sincerely. At times, he was still feeling overwhelmed by despair. At times, he doubted himself once again and thought that everything would remain unchanged.

However, now there was something else — steady assurance of God's presence, like candlelight in the darkness.

One afternoon, Daniel was looking through job listings in a cozy café; a stranger started talking to him. Initially, it was just a regular conversation about the weather, unreliable internet, and many other trivialities. Still, somehow, the conversation moved further.

“You look like a person who has been carrying a huge load,” he said kindly.
Daniel smiled. "Am I that easy to notice?"
“Indeed, you are,” was the answer.

They spoke for a while about failures, about being disappointed, and about many other topics that eased the young man’s tension. Before leaving, the man handed Daniel a small card.

"You might want to check the community center close by. They are looking for volunteers. Not exactly glamorous, but oftentimes, serving others can make you see things differently."

He looked down at the business card. Not a job offer. But still something. Slowly but surely, he agreed to do it.

It was humble, crowded with all kinds of individuals searching for human contact, many of whom were struggling more than he was. He did his best to help — he sorted through items, passed out dinners, and listened to people. And then it struck him. Amid all these struggles were glimpses of hope — quiet and gentle acts of bravery and kindness.

A tired mother who couldn't stop smiling. An individual giving away part of his dinner to another. Strangers laughing with each other. Not everything was ideal. But this was real.

One day, after leaving the center, Daniel went outside. There was nothing but a peaceful sky bathed in hues of orange and purple as the sun slowly disappeared behind the horizon. He breathed in deeply. This time, there wasn't as much weight in his chest.

“I guess I'm starting to understand,” Daniel said softly.

Hope wasn’t about everything going right. It wasn’t about instant solutions or a life free of pain. It was about knowing he wasn’t alone. That even in the darkest moments, there was a presence with him — guiding, strengthening, and reminding him to keep going.

Jesus hadn’t taken away all his problems. He had given him something deeper. Peace in the middle of uncertainty. Strength when he felt weak. And a quiet, unwavering hope that tomorrow could be different Weeks later, he did get a job. It wasn’t the one he had originally wanted, but it was a start. And somehow, it felt enough. Because now, his hope wasn’t tied to circumstances. It was rooted in something unchanging.

That night, as he sat by the window again, the sky clear and full of stars, he lit a candle — not out of necessity, but as a reminder. The flame flickered gently, steady and warm. Just like his faith. Just like his hope.

And this time, when he whispered into the quiet, “Thank you.”
He meant it.

The Will Power

Joan Sanjay

This is a short story I am writing about my family’s trip to the Holy Hill of Malayatoor during the last vacation.

My name is Maria, and I am nine years old. I'm going to the 4th Standard after my vacation. In my house, my grandpa always used to say, “Where there is a will, there is a way,” whenever I used to cry or feel very disappointed. I used to think that “will” just meant a wish. But after this summer vacation, I learned that “will” is like a strong spirit inside our hearts that keeps us moving when our legs want to stop.

Every two years, my family travels to the mountain for the Malayatoor pilgrimage. It is a very special place for us because St. Thomas, the Apostle of Jesus, once prayed there, and his footprints can still be seen on top of the mountain. The climb is not easy. The path is full of big rocks, dust, and steep hills.

This year, I had two very big wishes when I set out to reach the top. First, I wanted to pray for my elder brother, who is facing his 10th-grade board examinations this year. Lately, he hardly played with me because he had a lot to study. He promised that if he scored well, he would teach me how to ride a bicycle during this vacation, and my Appa promised to buy me a new bicycle by next summer. Second, I wanted to pray for my Appa. He is very hardworking, but his dream is to start his own business.

“Maria, are you ready?” my Ammachi asked. I call my grandmother “Ammachi.” My Ammachi is very old. Her hair is white, and she walks slowly. Some people told her that she was too old to climb the mountain, but Ammachi just laughed. Others encouraged her.
“My legs might be weak,” she told them, “but my will is strong today!”

We started the climb early in the morning. We followed the 14 Stations of the Cross. At each station, there is a large cross where people stop to pray and remember the journey of Jesus. It was crowded. I could see many people carrying a large cross together while climbing the hill and repeating the prayer, “Ponnin Kurishu Muthappo, Ponmala Kettam.” I heard my Ammachi repeat this prayer, and I started repeating it too while climbing the hill. At the First Station, I felt like a champion. I ran ahead of Appa and Amma. “This is easy!” I shouted. I whispered a prayer for my brother and felt very happy.

But by the Fifth Station, the sun was very hot. The dust got into my nose and throat, and my water bottle was almost empty. My brother refilled the bottle from a nearby drinking-water pipe. Many pilgrims were filling their water bottles there. My legs started to feel like heavy stones. I wanted to reach the top and see the old church that had been destroyed by an elephant, and look at its broken walls. I sat down on a rock and started to cry.

“I can’t do it, Appa,” I cried.

Appa knelt down to help me, but it was Ammachi who spoke. She wasn't sitting down. She was leaning on her stick, breathing hard, but her eyes were bright.
“Maria,” she said softly, “Look at this hill. It is just rock and dirt. But you are a child of God. Your “will” is the power to choose not to give up. I am old, and every bone in my body is telling me to go home. But I will reach the top to pray for my children. If an old lady like me can do it, surely a strong girl like you can find the way.”

I looked at Ammachi. She was sweating and breathing heavily, and I knew her knees must be hurting. But she didn't look lost. She looked like a soldier.

I stood up and wiped my dusty face. I decided right then that I would not let the hard climb beat me. One step for me and my brother. One step for Appa’s happiness because his success would make me happy too.

We passed the Tenth Station. Then the Twelfth. My breath was coming in short gasps, but I kept my eyes on Ammachi’s white hair moving ahead of me. She was like a slow, steady turtle that never stopped. Every time I felt like quitting, I thought about my brother and me playing with my new bicycle, and Appa laughing and playing with us happily. That was my “will.”

Finally, we reached the very top. The sight was breathtaking. I could see the green forests and the river flowing through the landscape. I saw the huge electric transmission lines looking tiny from above. I watched carefully for moving vehicles below and could barely make out the trucks, which looked like little toys.
We reached the golden cross and knelt down. I prayed with all my heart, feeling the cool breeze on my face.

To celebrate, we sat together on the rocks. Amma gave us cold, salty buttermilk that tasted like heaven. Then we had hot “chukku kaapi”. The spicy coffee made me feel warm and strong all over again.
As I sat there with my family, I realized that Ammachi was right. The steep hill didn't get any easier, and the rocks didn't get any softer. The “way” appeared because I refused to stop looking for it.
Where there is a will—the kind of will my Ammachi has—there is always, always a way.
One thing I have decided is that I will pray every morning and before I begin my studies. With Jesus' support, anything is possible.

THE DAY I WALKED AWAY HUNGRY

Smithin Joseph

Raised on the streets of Santiago, which look stunning to outsiders, I always woke up hungry. It was always the stench of sewage that woke me up, not the alarms. I didn't have the luxury of a morning coffee, only a leaking tap. With another day to live, I would pick up my usual essentials: an empty garbage bag, a plastic bottle, a broken piece of chain and, most importantly, my well-polished shoes, blackened by the tar poured over them.

I had my eyes on a slice of bread. Oh, it looked good on that decorated glass shelf. "It has chocolate chips on it, or was it rotten? No, it cannot be rotten. It's still on the shelf." '100 pesos', written over it. I could do 20, maybe a 30, but 100 was way out of my reach. I had to trade something to get that.

While I looked inside the store, I noticed a young boy, munching on endless plates of cookies and milk, clearly uninterested. "I could eat all of those." I thought to myself. But it didn't work that way, did it?

My time was limited, so I moved along the streets nice and easy. A few blocks away, I came across this giant statue of a lady holding a very similar chain that I had with me. "It's a look-alike!" It had beads on it too. I have passed through these streets like half a million times and yet I never stopped to see this statue. "There must be something spectacular about this chain then?" I entered the building of what looked like a place of worship.

"Yes, child?" a voice from behind, the sweetest voice I had ever heard. A woman walked in, who looked like the one on that statue. "Wait, Is she holding the same chain in her hands too?" Confused, I claimed that I found one of their missing chains on the streets. I was so smart to ask for a reward immediately. "100 pesos and this is yours again," I announced. "What would you do with 100 pesos?" she asked. For a moment I thought I would lose the opportunity and immediately lowered my demand to 80. I knew I could make the rest of it, a 20 by the end of the day. Well that means I get to eat one of those bread slices tomorrow! The kind woman in her veil, handed over 80 pesos to me and took hold of the chain that I had.

I slowly walked away and she exclaimed from behind, "It's a rosary. It's called a rosary." Well rosary it is, what mattered was it returned 80 pesos and finally I have a chance to eat what I like tomorrow.

I reached the work site thinking about how delicious that first bite could be, and ended up at the toes of the big man. His beard was almost as long as me, and he stood at least six steps above me. I apologized momentarily and he said it's going to be 20 pesos at the end of the day and not 30. I giggled inside, how smart of me to ask the lady 80 and not 70 because I knew I would make 20 by the end of the day, worst case!

Under the scorching heat, my skin turned darker, very similar to the shine on my tarred shoes. The bread served here felt dry and stale, but that was my only meal every day. It was free, it was bad. But I named it differently in my head every day. I called it a muffin today, a cookie yesterday, and maybe a sourdough tomorrow.

Waking up the next morning, next to the sewage trap, and my morning coffee served cold through the broken tap, I was excited. With 100 pesos on me, I could finally afford, and probably eat inside that glass-walled bakery. I dressed my hair with a toothless comb, sideways, and looked at myself under the warm light, not from the chandelier at the bakery, but from the broken bulb occasionally blinking an eye from my roof. I walked in a hurry, and stopped right in front of the glass shelf. My eyes widened when I spotted something else. Another chain on the floor! "A rosary!". I picked it up, another 80 on this one, I realized, and 20 from the big man, that's two slices of chocolate bread! That's going to fill me up too!

Confident this time, I walked right into the place of worship, a different woman, this time, sweeter in tone, greeted me. Initially confused by my demand, she handed over 80 to me in exchange for the rosary and a smile. "I should have asked more," I felt, "the rosary wasn't broken this time."

On my way out, she asked me from behind, "Did you eat today, child?". I nodded no. "Here, eat this", she said with a slice of bread in her hands. This didn't seem to have those chocolate chips like the ones at the store and looked quite similar to the big man's offering. I didn't hesitate though, grabbed the slice with both my hands and ran out to the tap outside to fill my bottle. I sat down near the stairs, took a bite and as my senses touched the slice, "how delicious!". I gobbled the rest of it, thought about how good it was even without the chocolate chip and moved along. The "sourdough" from the big man today though, felt tasteless. At sundown, I ran back home, tapping along all the things I could find on the road, happy, having 200 pesos that didn't leak through my torn top pocket.

I woke up rich. I didn't have the urge to work today. I will walk to the bakery, grab two slices of chocolate chip bread with my 200 pesos, sip from my plastic bottle and come back to sleep. I walked towards the bakery, almost zipping through the blocks, in haste. On my way, I imagined how I would sit on the table, eat like the rich and probably ask the staff for a clean glass of water. I recollected that I didn't use my broken comb to style my hair, but I had my face washed, and the shoes looked alright today.

As I got closer to having my sight on the glass shelves, I noticed the woman from the place of worship, standing next to it with a baby in hand. The baby looked at me straight and smiled as I approached closer, and I had no clue how to deal with babies so I turned my head towards the woman. She recognized me immediately and greeted me with a smile too. I smiled back at her, not really knowing what to say.

The woman in her sweet voice asked, “Child, the baby is hungry and I don’t have anything on me, would you be able to help me with a slice of bread?”. I looked at the shelf. There were only two slices of bread in it, nothing like what there would usually be. The baby smiled again. I walked straight in, asked for the two slices wrapped in paper, and handed them to the woman. “That’s very kind of you”, the woman said. Well, I didn’t know what being kind meant, but she continued, “No child would have done that, you are a good child. Here, take one for yourself.” I nodded no and asked her to save it for the evening. She smiled at me again and handed over a rosary to me, “Hand this over to the first person you see at the church, tomorrow. Never again will you feel hunger.” The rosary was heavier—metal and colored.

“What's a church?”, I questioned. And she told me that’s how the place of worship was called. I thought for a moment of what church really meant, what kindness was and what never feeling hunger again would mean. When I was about to make my way back, the baby extended the tiny hands ahead. “Can I touch him?”, I asked politely to which she replied yes. I held his fingers and smiled at him.

He ran his fingers across my washed face, and then tapped gently on my head, and smiled again. I walked back thinking that I would make my way to the worksite for my 20 pesos. I need to start again.

Upon returning home, I decided to sleep outside my roof tonight. Among the dirt, I found a cardboard box big enough to lie in. I looked above, way beyond my reach, and above all the clouds that looked like bubbles clogging the sewage next to me, there were stars, twinkling one at a time. I thought to myself, “I waited two days for that chocolate bread; sold those chains in exchange of money, worked hard in heated black tar and yet I didn’t feel the pinch when I gave it away for the same bread to the woman and the baby. Maybe that is what kindness is; giving something away without a thought when someone else needs it more.” I was happy because I gave away something that I desired. “But why do I feel this way?”. Well, maybe because the woman gave me the tastiest slice of bread, despite just asking for money in exchange for the rosary, on the second visit to the church. She showed kindness. She asked me if I had eaten. And she smiled at me, the baby smiled too. I have never seen people smiling at me. The big man has always been grumpy. Lost in thoughts and a new found kindness, my eyes gently shut, in the gentle breeze of night, holding in my hands, the metal rosary.

I woke up early and rushed to the place of worship. Behind the large arched doors, stood a tall man, wearing a long white robe. I walked up to him, and asked for the woman. He looked at me and said nothing. I repeated again, this time with more enthusiasm, “Can I talk to the woman in the blue veil?

They both know me.” The tall man replied, “I’m the only one here. You must be confused, my child.” I protested saying no to him and continued explaining before handing over the rosary. He fell on his knees in tears, staring at the rosary as if he had seen a miracle and asked me,“Where did you find this?”. I replied, “The woman in the blue veil gave it to me.” He held me close, tightly to his chest while I stood still, thinking how his white robe would be dirtied by my tar printed top

Since that day, ‘the father’, that’s what people call him, never let me leave. I have never seen the big man since then, not the women, not that baby. I had clothes to wear, no cuts from tar and metals, and food to eat, thrice, everyday. But as I grew, I realised that the metal rosary was once lost from one of the statues at the church. And as I grew older, the statue outside the church and the resemblance of it with the woman I had seen, in the blue veil and the baby in hand, grew stronger and stronger.

“For I was hungry and you gave me something to eat, I was thirsty and you gave me something to drink, I was a stranger and you invited me in, I needed clothes and you clothed me, I was sick and you looked after me.”

Every time I read those words, I remember that moment outside the bakery. All it took to bring me here was kindness—and two slices of bread.

ST. VINCENT DE PAUL SOCIETY

Joining Hands to Lift Our Community

At Society of St. Vincent de Paul, we are always trying our best to help out our neighbors and spread a little love. Thanks to our wonderful members and patrons, we've taken up several heartfelt projects to support families who are going through a tough time. Here's a quick update on how we've been putting our faith into action:

1. Helping a Family to Build a Home
Everyone needs a safe roof over their head. Under this project, we have funded the construction of a small house at Hulimavu, Bannerghatta. Now, an underprivileged family has a safe and secure home.

2. Heart-to-Heart Home Visits
We believe in connecting directly. Our members regularly visit people right in their homes to understand their exact problems and offer personal help. More than anything, these visits bring a lot of comfort and a sense of companionship, especially to the sick and elders in our community.

3. Taking Care of Our Adopted Families
Our support isn't just a one-time thing. In the Hulimavu area, we work very closely with families adopted by our Society. We provide them with regular monthly financial help so they can manage basic necessities like food, clothing, and school essentials for their kids. Along with financial aid, we give them emotional support to help them face hard times with dignity.

4. Helping Families to Stand on Their Own Feet
Instead of just temporary relief, we want to help poor families become independent. We provide small financial grants to help them start their own small businesses or petty shops, creating a clear path for them to earn a respectful livelihood.

5. Christmas Cake Sale for a Cause
During Christmas time, we organized a charity cake sale to raise funds. Our volunteers put in a lot of love to bake delicious cakes, and 100% of the money collected went straight into our charity programs. A big, heartfelt thank you to everyone who bought cakes and supported us!

6. Walking Pilgrimage – Faith in Action

In a beautiful act of devotion, and also to avail a Plenary Indulgence, our members took part in a walking pilgrimage to St. Antony's Friary Church. Every single step we took was a prayer for those suffering in our community. This spiritual journey showed that service, love, and sacrifice go hand-in-hand.

7. Distributing Ration & Food Kits

To make sure no one goes hungry, we regularly distribute essential food kits containing rice, dal, and other grocery items to families facing severe financial struggles.

Overall Summary of FY 2025-26

Type of Assistance Provided	Number of Beneficiaries / Families Supported
Food Grains & Rations	78
Medical Help	32
Education (Fees & Supplies)	53
House Construction	1
Small Business Support / Others	3
Adopted Families (Regular Monthly Support)	12

SSVP MANDYA HULIMAVU

TID: 82005867

Vyapar.173705598804@hdfcbank

Scan & pay with Cards and UPI

Santhome Mathruvedhi

Highlights & Achievements

Forane - Level Video Competition Victory

Santhome Mathruvedhi secured first prize in the Forane-level one-minute video competition on the Last Supper, beautifully showcasing our members' creativity and collaborative spirit.

Forane - Level Vanakkamasam Group Song Victory

Demonstrating remarkable unity and dedication, 15 mothers enthusiastically participated in the Vanakkamasam Group Song Competition. Their heartfelt performance, shaped through several practice sessions and committed preparation, earned first prize at the Forane Level, bringing pride and joy to our parish community.

Mother's Day Getaway to Yelagiri

To celebrate Mother's Day, Santhome Mathruvedhi organized a joyful two-day trip to Yelagiri in May 2026. The group visited Fundera Birds Park, AGS Wonder World, Thanga Kottai, and Punganoor Lake, where they enjoyed boating. They also attended Holy Mass at Lourdes Mission Church, creating lasting memories and strengthening their bonds of fellowship and togetherness.

Empowerment Through Mushroom Cultivation

In March, members attended a mushroom cultivation training programme hosted by the Mandya Jyothirvikasa Social Service Society. Applying their newly acquired skills with great care, the mothers successfully cultivated mushrooms, making this self-reliance initiative both enriching and rewarding.

Santhome Pithruvedi

Highlights & Achievements

Malayalam Mission Chapter Inauguration

In collaboration with Mathruvedi and the Malayalam Mission, Pithruvedi inaugurated a Malayalam Mission chapter at Santhome Parish. Malayalam classes for children and adults are scheduled to commence in June following teacher training and the summer vacation.

Holy Land Pilgrimage Preparations

Preparations for the Holy Land Pilgrimage, planned from 16th to 27th October, are progressing well.

Farewell to Rev. Fr. Anto Parekkadan

Pithruvedi also organized a farewell gathering for the outgoing Assistant Vicar, Rev. Fr. Anto Parekkadan, and presented him with a token of appreciation in recognition of his dedicated service to the parish.

Launch of Santhome Connect

Pithruvedi launched Santhome Connect, an administrator-managed WhatsApp platform with over 200 members, to strengthen community engagement and mutual support among parishioners. The group serves as a space where parishioners can connect, share opportunities, seek assistance, and support one another through the wider parish network.

Participation in Central Committee Meeting

Representatives of Santhome Pithruvedi attended the Central Committee Meeting at Dharmaram on 1st May and participated in the election of new committee members. The association also continues to support the diocesan-level Olive Business Meet, with several members attending the second networking session held in May.

Inter-Church Badminton Tournament Victory

Santhome Pithruvedi members Mr. Tony and Mr. Aneesh won the Pithruvedi Inter-Church Badminton Tournament and generously donated the ₹20,000 prize money to support the association's activities.

Reader's Quiz - June 2026

Think you paid attention while reading? Take part in our Reader's Quiz and put your knowledge to the test with the following questions. Send your answers to santhome.bulletin@gmail.com. Participants with correct responses will qualify for a raffle draw, and lucky winners will be recognised and rewarded at the upcoming Akshara Jwala event (dates will be announced in due course), as well as featured in the next issue of the Parish Bulletin. All questions are based on content featured in this edition.

1. Which Bible verse is quoted as saying, "Pray without ceasing"?
2. What object became a recurring symbol of hope, faith, and God's presence during difficult times?
3. What talent eventually helped a bullied student win a national competition?
4. Which river reminded a traveller of the Euphrates after he dipped his hand into its waters?
5. What kind of opportunity was Daniel encouraged to pursue before he found a new job?
6. What old name of a place was said to have been replaced by the name of a large tamarind tree?
7. At which Station of the Cross did Maria feel like giving up?
8. Which precious stone is used as a metaphor for personal growth and self-improvement?
9. What dream of Maria's father was specifically mentioned in her prayers?
10. What did the boy believe "kindness" meant after reflecting under the stars?

My Lord & My God

SANTHOME CHURCH

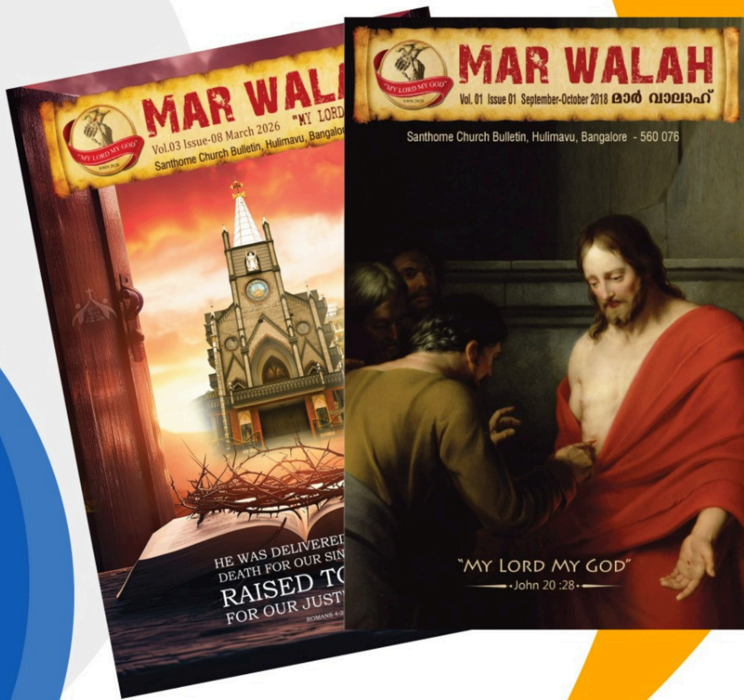

CONNECT
GROW
SERVE

Elevate your business within our community.

Business Advertising Rates & Tariff

Parishioners

Full Page
(210 mm x 297 mm) ₹ 2,000/-

Half Page
(210 mm x 148 mm) ₹ 1,500/-

Non-Parishioners

Full Page
(210 mm x 297 mm) ₹ 3,000/-

Specifications:

Artwork format: PDF / JPEG / PNG (High Resolution)

Payment mode: Cash / UPI / Bank Transfer

Ad material to be sent to: santhome.bulletin@gmail.com

Circulation strength:

Approximately 500 families reached through the church community WhatsApp group and website.

Contact details:
Ajesh Tom Joseph-97399 86659

Visite Now:
www.santhomechurchbangalore.com

My Lord & My God

SANTHOME CHURCH

SANTHOME CHURCH

HULIMAVU, BANGALORE

Thank You